

SYGEPLEJERSKERNES INTERNATIONALE DAG 12. MAJ

42 PERSONLIGE FORTÆLLINGER &
REFLEKSIONER OM VALGET AF
SYGEPLEJEFAGET

– EN HYLDEST OG INSPIRATION TIL
FREMTIDENS SYGEPLEJERSKER

Lotte Evron, Susanne Malchau Dietz,
Trine Stougaard & Maj Siercke (red.)

Journal for Sygeplejevidenskab

Susanne Malchau Dietz, Lotte Evron, Trine Stougaard

Sygeplejevidenskab.dk

Fag | Disciplin | Fagkundskab

Sygeplejerskernes Internationale Dag 12. maj

42 Personlige fortællinger & refleksioner om valget af sygeplejefaget

– en hyldest og inspiration til fremtidens sygeplejersker

Lotte Evron, Susanne Malchau Dietz, Trine Stougaard & Maj Siercke (red.)

SPL-Publishing 2025. Journal for Sygeplejevidenskab.
[Sygeplejevidenskab.dk](https://sygeplejevidenskab.dk) ISSN 2794-6991

Stifter af Sygeplejevidenskab.dk Maj Siercke

INDHOLD

FORORD	03
Introduktion Historisk perspektiv	04
Sang til Sygeplejerskernes Internatinal dag	05
Fortælling 1: Jeg ville være tandlæge	06
Fortælling 2: Fra personlige oplevelser til professionel omsorg	07
Fortælling 3: En kollega reddede mig	08
Fortælling 4: Nicolaj arbejder for en mangfoldighed af sygeplejestuderende	09
Fortælling 5: Vejen til firkløveret – og en sygeplejerske, der bar mig igennem	11
Fortælling 6: Portvin blev min vej ind i sygeplejen	12
Fortælling 7: Tilbageblik fra min sygeplejeerfaring	12
Fortælling 8: Fejring af fællesskab	13
Fortælling 9: Fra ufaglært til stolt plejehjemssygeplejerske	13
Fortælling 10: Kaffevoanen	14
Fortælling 11: Sku ikke have været sygeplejerske	17
Fortælling 12: Hold B-71 Slagelse Sygeplejerskole – fællesskabet fortsætter	18
Fortælling 13: 35 år i faget og stadig fuld fart frem	19
Fortælling 14: Fra endokrinologi til kredsformand	20
Fortælling 15: Det er god sygepleje	21
Fortælling 16: Min historie ind i sygeplejen	21
Fortælling 17: Sygeplejersken jeg aldrig glemmer	22
Fortælling 18: Omsorg, ansvar og faglig stolthed -En fortælling fra sygeplejens hverdag	23
Fortælling 19: Tryghed og anerkendelse	25
Fortælling 20: Nærhed i psykiatrien	25
Fortælling 21: "Du må ikke køre mig til udstilling i opholdsstuen"	26
Fortælling 22: Jeg ville være arkæolog	28
Fortælling 23: Birgit -en kølig kvinde med med svært til latter	29
Fortælling 24: Min drivkraft som sygeplejerske er skønne kollegaer	30
Fortælling 25: Sygeplejerske helt ind til benet	31
Fortælling 26: Hvem har inspireret mig til sygeplejefaget	32
Fortælling 27: Noget om sygepleje og det levede liv	33
Fortælling 28: Hvordan kom jeg lige til at arbejde med teknologi i sygeplejen?	34
Fortælling 29: Inspiration til forskning og uddannelse	35
Fortælling 30: Inspiration til forskning i sygeplejen	36
Fortælling 31: Aase	38
Fortælling 32: Medmenneskelighed i praksis	39
Fortælling 33: En rejse fra elev til generalist og videre til specialist	40
Fortælling 34: Kollegaer og patienter som inspiration	41
Fortælling 35: At være sygeplejerske...- og hvorfor det er så skønt	42
Fortælling 36: Vejen til verdens bedste job	43
Fortælling 37: Sygeplejen blev min vej	44
Fortælling 38: Et kald midt i kaos: Sygeplejersken, der ændrede mit liv	45
Fortælling 39: Fra sømand til sygeplejerske	47
Fortælling 40: Sygeplejens innovationskraft: Når mod og idéer former fremtiden	49
Fortælling 41: Sådan en sygeplejerske vil jeg også være	50
Fortælling 42: Min vej og mine rollemodeller i sygeplejen	51

I en tid, hvor verden står over for en global krise med mangel på sygeplejersker, stigende frafald og mistrivsel, er det vigtigere end nogensinde at sætte fokus på sygeplejerskers sundhed og trivsel. International Council of Nurses (ICN) har valgt temaet for International Nurses Day 2025: "**Vores sygeplejersker. Vores fremtid. At tage sig af sygeplejersker styrker økonomier.**" Dette tema understreger den afgørende rolle, som sygeplejersker i trivsel og et godt arbejdsmiljø spiller for at styrke økonomier globalt. En ny ICN-rapport viser, at når sygeplejersker er i trivsel, forbedres kvaliteten i sundhedssystemerne og der sikres bedre resultater af pleje og behandling – og resultaterne gælder for samfundet verden over.

Denne e-bog er en hyldest til den Internationale Dag for Sygeplejersker 2025 (Sygeplejerskernes Dag) og består af en samling af inspirerende fortællinger fra sygeplejersker, der giver et sjældent blik ind i sygeplejens kerne. Mange af vores bidragydere har skrevet om, hvordan de blev sygeplejersker og deres karriere i faget. For nogle var vejen til faget lige og præget af et ønske fra barndommen om at blive sygeplejerske eller familiens traditioner, hvor fx både mor, søster og moster var sygeplejersker. For andre var vejen snørklet og præget af tilfældigheder. Nogle skriver også om det strategiske valg af sygeplejerskeuddannelsen, fordi den giver adgang til et hav af muligheder som fx rejser til udlandet eller et skridt på vejen i en ønsket akademisk karriere.

Fælles for fortællingerne er, at det var de rollemodeller, de mødte på hospitaler, plejecentre, i hjemmeplejen, i familien eller i bøger, der inspirerede dem til at vælge faget.

En kvalitet ved bidragene er, at fortællingerne viser både op- og nedture i faget. De viser, den virkeligt gode sygepleje, den gode, den dårlige og den virkeligt dårlige sygepleje (såkaldt 'shitty nursing') og de kvaliteter og udfordringer, der følger med.

Fortællingerne viser, at rollemodellerne giver retning – til patienter, pårørende, kollegaer og til sygeplejerskerne selv. Nogle har taget en snørklet vej mod et mål, andre har haft drømmen siden barndommen, mens andre igen er begyndt at læse grundet tilfældigheder. Mange har mødt sygeplejersker på deres vej, som de også ville være, eller de har været med som pårørende eller selv været patienter. En ting, der er særligt slående, er de mange fantastiske fortællinger, hvor omdrejningspunktet eller skiftet til smag for sygeplejefaget sker på plejehjemmet, hvor de møder den gode og omsorgsfulde sygepleje til ældre syge mennesker, som har behov for deres hjælp.

Der er også mange fortællinger om ledende sygeplejersker, som har vist vejen og stået fast på god kvalitet og den gode patientpleje. Disse ledere har været fundamentale i at opretholde faglig kvalitet, ordentlighed og hæderlighed i faget. Fortællingerne viser, at man ikke behøver at have topkarakterer for at blive en god sygeplejerske. Man kan gå den snørklede vej, være i sårbare situationer med sproglige udfordringer, sygdom eller andet og alligevel blive en dygtig sygeplejerske. Og fælles for disse udfordringer er, at der altid har været en leder, en kollega eller en underviser, der har støttet og hjulpet.

Mange af vores bidrag viser, at det ikke stod skrevet i kortene, at de skulle være sygeplejersker. De ville egentlig være skolelærere, tandlæger, farmaceuter, statsministre og meget andet. Men deres vej førte dem til sygeplejen, og de har fundet deres hylde i at hjælpe andre.

Denne bog viser den enorme diversitet i sygeplejefaget – fra professionalitet og kærlig omsorg i personlig pleje, teknologisk fokus og innovative løsninger til sygepolitiske, medicinske, psykiatriske og specialiserede sygeplejersker. Den viser, hvordan mennesker, der brænder for sygeplejen, fortsætter med at gøre en forskel, uanset om de er forskere, akademikere eller pensionerede sygeplejersker.

Rigtig god læselyst

Lotte Evron, Trine Stougaard & Maj Siercke

Introduktion: Historisk perspektiv

Af sygeplejehistoriker Susanne Malchau Dietz, ph.d.

Tillykke med sygeplejerskernes internationale dag 2025, som jo altid fejres den 12. maj på Florence Nightingales fødselsdag. Sygeplejevidenskab.dk har sammen med Lotte Evron og Trine Staugaard fået den gode ide at fejre dagen gennem personlige fortællinger i sygeplejen ud fra spørgsmålet:

Hvem har inspireret dig til at blive sygeplejerske?

Som fagets historiker har jeg fået æren af at skrive introduktionen til de fortællinger, der er indsamlet. Jeg er selv sygeplejerske, så jeg starter lige med mig selv. Hvorfor valgte jeg sygeplejen? Hvilken inspiration og hvilke forbilleder? Svaret er, at jeg fra barnsben var dybt betaget af sygeplejen, og det kom fra min mor og min moster, som begge var sygeplejersker af hjerte og sjæl. Jeg læste deres lærebøger som lille pige, og der var stof til mange ferieugers leg som sygeplejerske på et nøje opbygget dukkehospital sammen med kusine Lisbet (som også blev sygeplejerske). Jeg var også fascineret af sygeplejens verden gennem bogserien "Piger i blå" skrevet af Helen Dore Boylston. De bøger læste jeg mange gange og i smug, for min mor mente ikke, det var lødig litteratur. Deri havde hun nu ikke ret.

Florence Nightingales image

Personlige forbilleder og inspiration har alle dage været en vigtig ledetråd for den enkeltes valg af livsvej. Sådan har det også været inden for sygeplejen, som fik sit gennembrud som profession i midten af 1800-tallet. Frem til den tid lå den faglærte sygepleje inden for rammen af det religiøse ordensliv (katolske nonner og protestantiske diakonisser), men med åbningen af Nightingaleskolen på Sankt Thomas Hospital i London i 1860, så den moderne faglærte sygepleje dagens lys. Professionen var en realitet, og Nightingales uddannelsesmodel bredte sig med lynets hast verden over. Det var nyt, og det var et attraktivt tilbud til borgerskabets ugifte døtre. Sygeplejen var pludselig blevet en respektabel levevej.

Der bygges et stærkt image op omkring Florence Nightingale, og gennem det fandt sygeplejefaget sit fodfæste internationalt gennem International Council of Nurses (ICN) som stiftedes i 1899. Man var enige om at arbejde frem imod en statsautoriseret uddannelse af høj kvalitet og sikring af fagets udøvere. Florence Nightingale in persona blev indsat som det ultimative forbillede i det nye fag.

Den personlige inspiration

Spørgsmålet er så, om det er gennem Nightingale, eller de til enhver tids rådende faglige ikoner, vi hver især har hentet vores inspiration til faget? For kendte vi overhovedet ikonerne, før vi blev en del af faget? Det tror jeg ikke, så det er måske nærliggende at tro, at vi har hentet vores inspiration til sygeplejen på helt anden vis.

Piger i blå

Det var nok ikke tilfældigt, at jeg faldt pladask for "Piger i blå" serien, for disse bøger var ikke, som min mor troede, primitive lægeromaner, men det vi i dag kalder karriere-romaner (career novels). Hovedpersonen rødhårede Sue Barton fører læseren gennem sin uddannelse over forskellige ansættelser inden for sygeplejens grene, og hun slutter af med at fortælle, hvor svært det var at forene arbejdsliv og ægteskab. Hun viste fagets mange facetter lige fra den nære omsorg, de etiske dilemmaer og alsidigheden. Hun viste også stoltheden ved at være sygeplejerske. Det kan ikke undre, at forfatteren Helen Dore Boylston selv var sygeplejerske og endda uddannet på det højt estimerede Massachusetts General Hospital Training School for Nurses i Boston 1912-15. Bøgerne blev skrevet i perioden 1936-1952 – og genoptrykt mange gange helt op til ca. 1970. I dag ved vi, at de har en særlig klangbund i Danmark, eftersom vores eget sygeplejeikon Charlotte Munck med let omskrivning gjorde Massachusetts General Hospitals lærebog til Dansk Sygeplejeråds første lærebog i sygepleje i 1926. Det var den, jeg hentede på min mors boghylde, og den uddannelse, min mor fik var altså meget lig den Sue fik.

"Piger i blå" serien har ikke stået alene som litterær inspiration til at vælge sygeplejen. Der har gennem tiden været mange karriere-romaner, som har haft til formål at rekruttere til sygeplejen. Men den tid er vist forbi. I dag har andre medier overtaget rekrutteringsrollen fx genren medical-drama historisk såvel som nutidigt, fx TV2's "Sygeplejeskolen" eller DR's "Med livet i hænderne", som følger de ansatte på Rigshospitalet.

Det var lidt om fagets etablering og dets ikoner – og min vej ind i faget. Men faktum er, at vi ikke ved, hvorfor den enkelte vælger sygeplejen. Det er ikke et emne, der er udforsket – så hermed en opfordring til at tage den tråd op. Jeg kan kun formulere den formodning, at sygeplejersker har fundet deres motivation på samme måde, som diakonisserne eller nonnerne i sin tid gjorde (for det ved jeg noget om), og det skete overvejende i deres nærmiljø som barn eller i ungdomslivet, hvor det personlige møde med en søster i sygeplejen var udslagsgivende.

Jeg vil glæde mig til at læse jeres fortællinger og synge med på '*sang til sygeplejerskernes internationale dag*', skrevet af Ina Kristensen.

Foto 1: Susanne Malchau Dietz mor, Grete (tv) og hendes moster Elin (th) som står ved mormors sygeseng ca. 1945 på Aarhus Kommunehospital. Susannes mor, Grete blev uddannet på Aarhus Kommunehospital 1944-47 og hendes moster Elin blev uddannet på Aarhus Amtssygehus 1939-42. Susannes mor forlod faget, da hun blev gift 1947, men vendte tilbage i 1960'erne og fik en karriere som afdelingssygeplejerske på obstetrisk afdeling. Susannes moster blev sundhedsplejerske og arbejdede som sådan indtil hun blev underviser på Diakonhøjskolen i Aarhus. (foto privateje)

Foto 2: Forsiden af bogen "Piger i blå"

HELEN DORE BOYLSTON
PIGER I BLÅT

HAASE

Sang til Sygeplejerskernes Internationale Dag

Tekst: Ina Kristensen, pensioneret sygeplejerske.

Mel.: Kom maj, du søde milde klaver og sang: Shaked Evron

Den 12. maj vi fester og pynter op med flag.
For vi er alle gæster til Sygeplejerske-dag.
Vort fag vi gerne hylder - det er et vidunderligt fag.
Nu lungerne vi fylder og synger en sang for vor sag.

Som Florence Nightingale gik sin runde med omsorg og lys.
Så passer vi vor dont, og får indimellem et gys.
Af sparekniven vi rammes, trods stærk og sammen vi står.
Og højt vi protesterer, imens med fanen vi går.

Ja, stolt og stærk og sammen, vi står - for livet, min ven.
At være sygeplej'ske - det gir dig noget igen.
Et fag med muligheder - så kom og vær med på vort hold:
Dansk Sygeplejeråd - vor forening går aldrig kold.

Fortælling 1: Jeg ville være tandlæge

Af Ina Kristensen, pensioneret sygeplejerske

Jeg ville være tandlæge. Det lå fast i mange år, også da min ældre søster gik i gang med at uddanne sig til sygeplejerske. Men i gymnasiet fik jeg en kæreste, som var "svær" at flytte med, og så kunne jeg ikke overskue at skulle tage så mange års uddannelse væk fra ham. Så var gode råd dyre, men jeg kunne jo da blive sygeplejerske. Det var min søster glad for at være.

Og ja, så gik det slag i slag. Ansat umiddelbart efter endt uddannelse maj 1987 på det nærmeste sygehus (Varde Sygehus), som så bid for bid blev reduceret og i 2004 lukkede sygehuset. I årenes løb havde jeg været på medicinsk afdeling, langtidsmedicinsk / geriatrisk og senere igen medicinsk (gastro-enterologisk).

Efter fødslen af mine to børn valgte jeg at gå i vagt og har nydt at være fast aftenvagt i rigtigt mange år. I 1999 blev jeg prikket af den daværende tillidsrepræsentant (huset var ikke så stort, så der var kun én TR). Jeg havde ikke sat mig så meget ind i, hvad det er for noget, men havde da været med til et enkelt eller to arrangementer / demonstrationer i Esbjerg. Men jeg blev bidt af det! Til det kommende valg blev jeg opfordret til at stille op til amtsbestyrelsen. Det blev til 18 år uafbrudt i amts- og senere kredsbestyrelsen. Wow! Sikke oplevelser, sikke indtryk og sikke mange venner.

Varde Sygehus lukkede - jeg blev! I et par år blev sygehuset brugt af Falck, som drev et rehabiliteringscenter. Vi startede flyvende, men jeg fløj undervejs videre. Det var alligevel ikke noget for mig, så nu skulle jeg til Esbjerg og sygehuset dér. Jeg startede i en aftenvagt (!) på ortopædkir. sengeafdeling, men fik hurtigt smag på at skulle ud og "opleve", hvad der ellers var i huset. Det gav mig seks gode år på skadestuen / akut modtagecenter. Også fast aftenvagt. Hvor jeg i øvrigt hurtigt blev valgt til TR....

Så kom dilemmaet: det var svært at blive god til det hele, så skulle jeg skippe TR-hvervet for at kunne have mere tid til sygeplejen? Løsningen blev, at jeg søgte ud i det kommunale for at blive hjemmesygeplejerske. Og ja - i aftenvagt. Det var fantastisk lærerigt. Men - godt eller skidt - inden jeg var kommet i gang, kom opfordringerne både til at blive TR og FTR.

Det trak jo i mig. Det må jeg indrømme. Det kunne være spændende. Jeg havde mødt en del fantastiske FTR på min vej (udover alle de skønne TR), og jeg ville gerne kunne hjælpe kollegerne på denne måde. Jeg har også mødt en hel masse sygeplejersker, som har været inspirerende for mig. Både på det faglige og det organisatoriske.

Allerede på sygeplejeskolen mødte jeg sygeplejersker, jeg vil kunne huske for livet. Særligt én, som i mit sidste år, gav mig og sikkert andre på holdet, et godt skub i den rigtige retning. Med sin ro og sin "ingen er ufejlbarlig"- attitude. Jeg har ikke mødt hende siden, men hun er et godt minde.

På det organiske område kommer jeg ikke udenom at nævne min formand i kredsen igennem mange år, siden næstformand centralt og nu er jeg stolt af at kunne kalde hende: min ven. Selvom vi ikke er enige på alle områder, har hun lært og hjulpet mig meget gennem årene.

Jeg er så heldig, at jeg stadig ses med flere af dem, jeg har mødt på min vej.

Det blev til elleve år i Varde Kommune. Hvor jeg ofte gik på gangene på det gamle Varde Sygehus. Det er sjovt at tænke på, at ringen på den måde blev sluttet.

I takt med, jeg brugte mere og mere tid som FTR / TR havde jeg mindre tid i plejen, men jeg forblev ansat som aftenvagt, til jeg stoppede 31.3.2022.

Og kæresten, der ikke var til at flytte? Det er han stadig ikke. Vi har nu været gift i 37 år.

Fortælling 2: Fra personlige oplevelser til professionel omsorg

Af Deepa Nilmini Frederiksen, psykiatrisk sygeplejerske

Min inspiration til at blive sygeplejerske kommer fra mine egne oplevelser med sundhedsvæsenet, hvor mange sygeplejerskers omsorg har gjort stort indtryk på mig. Når man ser, hvordan sygeplejersker gør en forskel for dem, man elsker, kan det vække et stærkt ønske om selv at hjælpe andre i svære tider. Jeg har oplevet sygdom tæt på, og det er det, der har formet min rejse ind i sygeplejefaget.

Min mor døde af diabetes, og min svigerfar døde af lungekræft. Disse tab har påvirket mig dybt og inspireret mig til at blive psykiatrisk sygeplejerske i dag. Det var som pårørende, at jeg blev opmærksom på, hvor stor en forskel der er på sygeplejersker og hvilken kolossal betydning de små ting har for en patient og dennes familie.

Jeg er født og opvokset i Sri Lanka, hvor jeg arbejdede som kvalitetskontrollør i tøjbranchen. På det tidspunkt kæmpede min mor med diabetes, og det døde hun desværre af. I år 2000 flyttede jeg til Danmark, og året efter begyndte min svigerfar at få kraftige hosteanfald. Vi gennemgik mange undersøgelser, og de fleste sygeplejersker, vi mødte, var hjælpsomme og nysgerrige. De spurgte ind til detaljer og viste omsorg.

Hans sygdom blev værre, og på det tidspunkt kunne jeg ikke tale dansk. Jeg var srilankaner og havde ingen forståelse af dansk kultur, værdier og normer. Min mand og jeg passede vores svigerfar derhjemme. Da jeg begyndte på sprogskolen, søgte vi hjælp fra kommunen, og der kom mange forskellige sygeplejersker. Jeg kunne se på min svigerfars reaktion, at han ikke altid var glad for dem. Nogle gange sagde han fra til deres ydelser, fordi han følte sig talt ned til og fordi de ikke forstod hans behov.

Min svigerfar var en meget omsorgsfuld person med masser af kærlighed til omverdenen. En dag kom en ældre sygeplejerske, som satte sig ned og lyttede til hans behov. Hun gjorde et stort indtryk på mig. Hun kom ind i huset stille og roligt, dispenserede medicin og hjalp os nogle gange med at bade ham. Hun spurgte altid min svigerfar, hvilken rækkefølge han ønskede tingene i. Hendes omsorg inspirerede mig til at arbejde med mennesker.

Jeg begyndte at uddanne mig: først til social- og sundhedshjælper, så social- og sundhedsassistent og til sidst som sygeplejerske.

Min srilankanske uddannelse blev ikke anerkendt i Danmark, så jeg måtte tage en anden vej. Det var et stort ønske for mig at kunne gøre en forskel, når folk bliver syge. Og kunne hjælpe ligesom vi selv var blevet hjulpet. Teorier er med til at styrke viden og lede en på vej til hvad man skal gøre, men hverdagen går ikke altid efter bogen. Derfor er det vigtigt at lytte til de svære ting, som patienterne og familierne fortæller. Alt har en årsag, og at behandle mennesker med respekt kan føre langt, ofte både til bedre livskvalitet og behandling.

Jeg har boet i Danmark i snart 25 år. Min første indlæggelse var bestemt ikke sjov. På det tidspunkt kunne jeg ikke tale eller læse dansk. Nogen havde bestilt vegetarisk mad til mig med god intention, men uden at spørge mig. Det tror jeg ikke ville ske i dag. Vi er blevet meget bedre til at spørge og inddrage patienterne.

Hvis jeg kan gøre en forskel, vil jeg gerne gøre det. Jeg har selv stået overfor mange udfordringer. Det har ikke været nemt at nå hertil. Heldigvis havde jeg under min uddannelse en omsorgsfuld underviser, lektor Jette Lind fra Københavns Professionshøjskole, og en leder i klinisk praksis, som gav mig masser af støtte til at holde fast undervejs i uddannelsen og på arbejdet. Jette gjorde en kæmpe forskel for mig under uddannelsen – hun er en engel. Det var ikke alle kolleger, som var søde mod mig undervejs i studierne og på jobbet, men hver udfordring drøftede jeg med lektor Jette fra skolen og på i mit studiejob med min leder.

Da jeg skulle ansættes i mit studiejob, sagde min leder til mig, at jeg ikke behøvede at få 12-taller til eksamen. Hun sagde også: "Dit menneskesyn er det, der afgør, om jeg vil ansætte dig i min afdeling eller ej." Det var en kæmpe hjælp for mig at vide det. Så på den måde kan man også sige, at den underviser som støttede mig gennem uddannelsen og min leder under studiejobbet er mine rollemodeller. De så, hvem jeg er og hvad jeg kunne - ikke kun på mine karakterer fra skolen. I dag arbejder jeg på det kliniksted, jeg var på mit 4. semester – og jeg har været her siden jeg blev færdiguddannet i 2022.

Jeg har også arbejdet i Grønland, på Dronning Ingrid's Hospital i Nuuk, i psykiatriafsnittet i en periode i 2023. Det var en kæmpe oplevelse med en helt anden kultur, arbejdsmiljø og læringsmiljø end i Danmark. De har også dygtige sygeplejersker. De sygeplejersker, der arbejder der, bruger tid, og det tror jeg giver tryghed og nærvær til patienterne. Tid er med til at skabe relationer, så patienterne kan mærke, at sygeplejerskerne vil dem. Det tager nemlig tid at skabe forandring.

Af teorier kan jeg godt lide at arbejde med Phil Barkers tilgang, som handler om Tidevandsmodellen (The Tidal Model) for psykiatrisk sygepleje. Denne model er med til at skabe gode resultater fordi den fokuserer på patienternes ressourcer og jeg synes også, at den er med til at øge arbejdsglæden hos sygeplejersker. Ved at bruge teorier som Tidevandsmodellen kan psykiatriske sygeplejersker bedre støtte patienterne i at komme sig over deres psykiske lidelser. Her handler det om recovery. Inden for den teori er det meningen, at pårørende, patienter og sygeplejersker skal samarbejde tæt og fx gennem respektfuldt sprog og værdsættelse af patientens stemme, hjælpe patienten med at få det bedre. Ved at lytte til patienterne kan man også finde ud af, hvordan de oplever en situation eller et 'hjælpsomt' møde med psykiatrien. På den måde kan teorier som Tidevandsmodellen være med til at skabe et stærkt fagligt miljø og et godt samarbejde.

Deepa Nilmini Frederiksen

Fortælling 3: En kollega reddede mig

Af Telse Hübertz, pensioneret sygeplejerske, MPH

For mange år siden blev jeg, efter en operation på Nykøbing F Sygehus, reddet af en gæv kollega, ved at hun gav mig en reel/verbal "skideballe"! Hun kom ind og så mit ansigt, hvid i hovedet, og sagde:

"Bare fordi du er sygeplejerske, skal du ikke spille rask, ikke være besværlig og lade være med at ringe, når du har smerter!"

Hun reddede mig og jeg har aldrig glemt det.

Fortælling 4: Nicolaj [Laue Juhl] arbejder for en mangfoldighed af sygeplejestuderende

Af Christine Antorini, sygeplejerskestuderende på 4. semester på Campus Nordsjælland

Der er mange, der har spurgt mig i forbindelse med mit sporskifte fra tidligere minister til sygeplejestuderende, om det var et karriere-skridt ind i Dansk Sygeplejeråd. Det er det ikke. Jeg vil gerne være sygeplejerske, fordi det er et utroligt meningsfuldt fag i sin egen ret, og fordi det er en uddannelse, der giver så mange muligheder både på hospital, i psykiatrien, hjemmeplejen og inden for den private sektor, sundhedsforskning og ngo'er.

Men fordi jeg i mange år har været politisk aktiv, følger jeg selvfølgelig også de dygtige kræfter blandt sygeplejersker og studerende, der også gør en kæmpe indsats for at styrke sygeplejerskers løn- og arbejdsvilkår og de studerendes uddannelses- og praktikvilkår.

Vi har fået valgt en formidabel forkvinde i Dorthe Boe Danbjørg, der med engagement og dygtighed er 'en stolt sygeplejerske' på vores alles vegne, som hun selv skriver på sine sociale medier.

Men det er lige så vigtigt at have stolte, engagerede og dygtige sygeplejestuderende, der har lyst til at bruge deres tid på studenterpolitisk arbejde i Sygeplejestuderendes Landssammenslutning (SLS). Jeg vil derfor gerne hylde vores forperson, Nicolaj Laue Juhl, her på Sygeplejerskernes dag.

Nicolaj rakte ud til mig i 2024, hvor jeg stadig var ny studerende og med en anderledes profil som 58-årig. Han ville høre, om jeg havde lyst til at dele nogle af mine politiske erfaringer med, hvordan man fremmer mærkesager over for politikere og beslutningstagere, der har magten til at gennemføre forbedringer. På det tidspunkt var Nicolaj medlem af SLS's forretningsudvalg, og jeg blev inviteret ind til et møde, hvor vi kunne lære af hinanden. Jeg følte mig super privilegeret over at blive taget lige så 'alvorligt' som studerende, også selvom jeg kunne være mor til de fleste studerende rent aldersmæssigt.

Efterfølgende er Nicolaj blevet valgt som forperson for SLS og har været med til sammen med de øvrige aktive i SLS at sætte fokus på meget vigtige mærkesager for os studerende: Høj kvalitet og mere fleksibilitet i praktikken. Mulighed for tilskud til transportudgifter, lige som andre elever og studerende i praktik kan få, men ikke os sygeplejestuderende. Høj kvalitet i uddannelsen hvor praksis og teori, simulationsundervisning og sammenhæng til vores klinikker er i top. Bare for at nævne 3 vigtige områder for os studerende og som er med til at flere søger og fastholdes på sygeplejeuddannelsen.

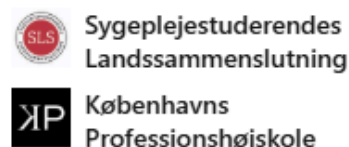
Der er stadig for mange unge, der tror, at sygeplejerske er lig med dårlige løn- og arbejdsvilkår, fordi det er en debat, der har fyldt meget i medierne de tidligere år. Men både uddannelsen og arbejdslivet efterfølgende er heldigvis meget bedre end de gamle rygter. Desværre hænger myterne ved hos de unge. Derfor er det så fedt og vigtigt med sygeplejersker og sygeplejestuderende, der står frem, og fortæller med stolthed om de mange muligheder og den faglige tilfredsstillelse, som både uddannelsen og jobbet giver. Og samtidig arbejder for at forbedre, hvor det skal til. Det er også en del af det fagpolitiske arbejde.

Under Nicolajs tid som forperson er der kommet flere medlemmer til SLS. Det forstår jeg godt, for mine repræsentanter her er virkelig gode til at være ud blandt os studerende og fortælle om, hvorfor studenterpolitik også nytter inden for dette område via de sociale medier. Helt konkret har SLS bl.a. fået direkte indflydelse på den nye reform af professionsuddannelserne, fx at fastholde vores uddannelse som en bacheloruddannelse, som er adgangsbilletten til at kunne læse videre.

Og så har Nicolaj en særlig mærkesag, som også er utrolig vigtigt, nemlig at vise mænd de mange muligheder i faget. Der er stadig kun 4 % af alle danske sygeplejersker, der er mænd. Nicolaj og SLS er i dén grad med til at inspirere til, at også flere mænd forhåbentligt får lyst til at søge faget. Jeg vil derfor afslutte med et blandt mange vigtige opslag fra Nicolajs sociale medier, her på LinkedIn:

Nicolaj Laue Juhl ✓ han/ham · 1.
 Forperson i Sygeplejestuderendes Landssammenslutning |
 Sygeplejestuderende | nlj@dsr.dk

God mændenes kampdag

Som mand på sygeplejerskeuddannelsen kommer man hurtigt til at føle sig som en minoritet, og derfor er det rigtig vigtigt, at man har nogen at spejle sig i.

Vi ved, at hvis du er mand og læser til sygeplejerske, er der dobbelt så stor sandsynlighed for, at du har overvejet at stoppe i dit første studieår sammenlignet med andre studerende. Det viser en undersøgelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Da jeg søgte ind, var der mange, der satte spørgsmålstegn ved, hvorfor jeg ikke bare søgte ind på medicinstudiet. Allerede her blev jeg mødt med fordommen om, at en 'rigtig' sygeplejerske er en kvinde. Det samme har jeg oplevet i mine praktikker, hvor mange patienter bliver overraskede over, at jeg er sygeplejestuderende og ikke medicinstuderende.

Vi har brug for en målrettet indsats for at inspirere flere mænd til at vælge sygeplejerskeuddannelsen. Det håber vi, at uddannelsesminister Christina Egelund vil igangsætte sammen med reformarbejdet af vores uddannelse, ligesom vi ser på STEM-uddannelser og erhvervsuddannelser for kvinder.

Det er første gang i ni år, at to mænd står i spidsen for Sygeplejestuderendes Landssammenslutning. Deniz, der er næstforperson, og jeg har en klar ambition om at øge fokus på mangfoldighed på sygeplejerskeuddannelsen. Flere mænd i sygeplejen vil styrke faget og professionen – fra studiemiljøet til arbejdsmiljøet og i sidste ende til gavn for patienterne.

Hep, hep, hep, herfra til Nicolaj Laue Juel og SLS, og også en hilsen til de dygtige mænd, jeg møder på min uddannelse, der har taget skridtet til at blive sygeplejersker. De er fede også at have som studiekammerater, fordi et mangfoldigt studiemiljø er lige så vigtigt som en mangfoldig arbejdsplads.

Foto: Christine Antorini og Nicolaj Laue Juel på DSR-kongres 2024

Vil du læse mere om mænd i sygeplejen kan du læse portrætserien som blev publiceret i 2024 på [Sygeplejevidenskab.dk](https://sygeplejevidenskab.dk) 12 portrætter af mænd i sygeplejen skrevet af Ben Farid Røjgaard Nielsen, cand.cur., lektor ved sygeplejerskeuddannelsen på Københavns Professionshøjskole. Gennem en række mandlige forbilleder i sygeplejen gør Ben op med kønsstereotype opfattelser af, hvad mænd og kvinder er gode til hver især.

Fortælling 5: Vejen til firkløveret – og en sygeplejerske, der bar mig igennem

Af Jannie Sternberg, Udviklingssygeplejerske

Min vej til sygeplejerskeemblemet var langt fra lige. Det tog mig næsten syv år at blive færdiguddannet, før jeg endelig kunne bære den eftertragtede firkløver. Ikke fordi jeg ikke ville – men fordi livet kom i vejen.

Som så mange andre unge blev jeg ramt af alvorlige psykiske udfordringer. Depression og angst betød, at jeg ikke kunne gennemføre min første klinikperiode. Først måtte jeg sygemeldes, og sidenhen måtte jeg helt droppe ud. Jeg havde brug for tid. For behandling. For at finde mig selv – denne gang som patient i psykiatrien.

Efter en længere pause kom jeg ovenpå igen og gennemførte en social- og sundhedsassistentuddannelse. Men drømmen om at blive sygeplejerske levede stadig i mig – og den slap mig ikke. Jeg besluttede at give det endnu et forsøg. Selvom tvivlen var stor. Kunne jeg virkelig blive sygeplejerske med så skrøbeligt et sind?

Mens jeg læste til sygeplejerske for anden gang, arbejdede jeg som afløser på den psykiatriske afdeling, hvor jeg tidligere havde haft praktik som SOSU-assistent. Det var her, jeg mødte Bettina Petersen.

Bettina var – og er – en psykiatrisk sygeplejerske af en helt særlig kaliber. Hun var knivskarp fagligt, sej og fyldt med overskud. Hun kunne skabe ro i kaos. Hun kunne rumme selv de mest smertefulde menneskelige tilstande. Og så tog hun sig af mig.

Jeg ved stadig ikke, hvad det var, hun så i mig dengang – men hendes støtte blev afgørende. Hun gav mig troen på, at jeg faktisk duede til det her med sygepleje. At mine egne psykiske udfordringer kunne være en styrke – en adgang til et unikt perspektiv i mødet med patienterne. Hun fik mig til at forstå, at mine erfaringer ikke var en hæmsko, men en ressource. De gav mig evnen til at identificere og yde omsorg på et dybere plan. Sådan havde jeg aldrig selv set det før.

At have Bettina i baghånden gjorde det muligt for mig at gennemføre alle mine klinikker. Jeg vidste, jeg altid kunne vende mig mod hende. Hun kunne nuancere mine oplevelser, når jeg var ved at gå til i selvkritik. Når virkeligheden ikke levede op til idealerne i bøgerne, hjalp Bettina mig med at forstå, at det stadig kunne være god og meningsfuld sygepleje.

I dag – når jeg ser tilbage – kan jeg tydeligt mærke hendes indflydelse. Jeg er endt som udviklingssygeplejerske, hvor jeg dagligt arbejder med kompetenceudvikling for både sygeplejersker og SOSU-medarbejdere. Og jeg ved, at det er Bettinas blik, jeg bærer med mig: Evnen til at se styrken i mangfoldigheden. At vi ikke bare kan være kompetente på trods af vores udfordringer – men netop på grund af dem. Det perspektiv skylder jeg Bettina.

Fortælling 6: Portvin blev min vej ind i sygeplejen

Af Dorit Ibsen, sygeplejersker, cand.pæd.pæd og lektor

Som ung 16-19-årig, dels mens jeg tog en HF- uddannelse og dels tog et sabbatår – var jeg ansat som ufaglært på det, der den gang hed et alderdomshjem. Min plan var at læse til lærer, men alderdomshjemmet var en lokal mulighed for at have et fritidsjob. Når jeg var i ”plejen”, som den sygeplejefaglige forstander kaldte det, betød det af og til at være alene som aftenvagter hos de cirka 20 alderdomsbeboere.

Det indebar at spise aftensmad med beboerne og hjælpe dem der havde brug for det for at komme i seng. En kvindelig beboer, som havde en delvis amputation af sit ene ben skulle have hjælp og hun spurgte ofte ” hvis du har tid når du er færdig med dit arbejde, kommer du så ikke ind til mig, så vi kan drikke et glas portvin sammen, inden jeg skal sove?”

Jeg husker, at jeg blev rørt og stolt over at hun spurgte mig og når det lod sig gøre gjorde jeg det. Måske skyndte jeg mig endda lidt ekstra for at kunne sidde ved siden af hendes seng, få et glas fra hendes portvinsflaske og tale med hende som ”menneske- til- menneske”, selvom der vel var 60 års forskel på os og hun var beboer og jeg på arbejde.

Måske såede hun en spire i mig om, at jeg skulle gå sygeplejevejen frem for skolevejen og da forstanderen på alderdomshjemmet en gang spurgte, om jeg havde tænkt på at blive sygeplejerske, blev det pludselig uddannelsesvejen.

Den gang var det svært at blive optaget i sygeplejerskeuddannelsen og det indebar en samtale hos forstanderen for sygeplejeskolen. Her måtte jeg love at repetere kemi, sætte mit hår op og anskaffe mig både en underkjole og hvide lukkede sko, hvis jeg skulle starte i uddannelsen.

Efter forskellige ansættelser som færdiguddannet besluttede jeg mig for at læse en diplom-uddannelse – den såkaldte 1. del på DSH- for at gå ledelsesvejen. Endnu en gang var jeg heldig, at den daværende viceforstander, på det hospital hvor jeg var ansat spurgte, om jeg havde overvejet at blive underviser. Det havde jeg ikke tænkt på som en karriermulighed, da jeg opfattede mig selv som udpræget praktiker, men igen blev der sået et frø.

Pludselig bød muligheden sig og min oprindelige intention om at være formidler og uddannelses-menneske blev indfriet og ringen blev på sin vis sluttet. Siden har jeg suppleret med en kandidatuddannelse i pædagogik, som har været uvurderlig i mit årelange samarbejde med en masse skønne unge mennesker i sygeplejerskeuddannelsen.

Fortælling 7: Tilbageblik fra min sygeplejeerfaring

Af Merete Werge Vaarby, sygeplejerske, cand.cur., lektor

Jeg var færdiguddannet sygeplejerske med 2-3 års erhvervserfaring fra sygeplejefaget, da jeg begyndte at studere på kandidatuddannelsen i sygepleje, cand.cur. i Aarhus. I den forbindelse blev jeg timelønnet vikar i en hjemmesygepleje nær Storkøbenhavn, hvor der især er en sygeplejesituation som jeg husker: Jeg oparbejdede et solidt, personligt, fagligt og professionelt samarbejde med lederen af hjemmesygeplejen. Min fortælling eller erfaring tager generelt afsæt i mange forskellige dilemmaer, udfordringer i hjemmesygeplejen, hvor jeg ofte havde mulighed for at sparre med lederen af hjemmesygeplejen i en travl hverdag ”på arbejde”.

Jeg tænker ofte tilbage til den tid, da hun siden hen har inspireret mig i mit virke som sygeplejerske og underviser. I vores refleksioner over udfordringer og dilemmaer fra hjemmesygeplejen vendte hun ofte tilbage til sine erfaringer med borger-sygeplejerske-relationen og borgerens behov. Vi talte derfor om det sanselige i sygepleje at se, høre, forstå og møde borgeren der hvor borgeren var. At se borgeren bag sygdommen.

Ovenstående fortælling er i min optik fortsat aktuel i sygeplejefaget i sundhedssektoren. Tak til lederen af hjemmesygeplejen for utallige minderige refleksioner over sygeplejefaget.

Fortælling 8: Fejring af fællesskab

Af Børgit Soluna Hoier, sygeplejerske

Sidste år mødtes vi i Kongens Have i København til Sygeplejerskernes Dag 12. maj. Jeg fik det at vide på et møde af Trine og tænkte, det skal jeg med til. Det blev også slået op på FB i forskellige grupper. Vi kom flere, og der var plads til alle, også mit ældste guld.

Det at sidde og høre hinandens historier om sygeplejefaget og hvordan vi hver især startede i det var sjovt – selv om nogle af os kendte hinanden i den gruppe, jeg sad, kom der nye historier frem. Og det var også ret hyggeligt at sidde og dele forskellige oplevelser som sygeplejerske – både de sjove hvor vi næsten græd af grin, men også de rørende og triste. Det var superhyggeligt. Vi havde vejret med os, og inden vi så os om, var tiden fløjet afsted, som for mig betyder, at jeg havde brugt min tid succesfuldt.

Jeg blev selv sygeplejerske ad den lange vej: først blev jeg SSA'er (SOSU-assistent) og så sygeplejerskestuderende på meritordning. Jeg læste videre fordi jeg som SSA'er blev træt af ikke at kunne fuldføre alle opgaver hos patienterne, og så syntes jeg også, der var nogle fordele ved at læse videre.

Jeg ELSKER, at vores fag er mangfoldigt, fordi man så ikke behøver at sætte sig fast i et speciale. Politisk forsøger man at holde os fast bestemte steder, og det kan jeg ledelses- og økonomisk godt forstå. Men jeg kan virkelig også godt lide den frihed, som vores fag også kan give.

At være sygeplejerske handler ikke kun om at udføre medicinske opgaver; det handler også om at skabe relationer, vise omsorg og gøre en forskel i patienternes liv. Når vi deler vores historier og erfaringer, bliver vi mindet om, hvorfor vi valgte dette fag, og det styrker vores fællesskab og stolthed. Det er en fantastisk følelse at vide, at vi hver dag bidrager til at forbedre andres sundhed og livskvalitet.

Fortælling 9: Fra ufaglært til stolt plejehjemssygeplejerske

Af Melanie Clivaz-Nielsen, kommunal sygeplejerske

Som 19-årig fik jeg arbejde på et plejehjem som ufaglært og arbejdede der også under sygeplejerskeuddannelsen. Dér fik jeg mere og mere lyst til at arbejde der som sygeplejerske og bidrage til kvalitetsforbedringer. Jeg fandt hurtigt ud af, at dér hvor jeg gjorde den største forskel, var i de borgernære og langsigtede relationer. At kunne følge borgerne over tid og se, hvordan min omsorg, pleje og behandling forbedrede deres livskvalitet, gav mig en dyb tilfredsstillelse og mening med arbejdet.

På plejehjem har jeg stort set arbejdet lige siden, ca. fem år som sygeplejerske. Der er mange dygtige fagfolk og borgere, der har rørt mig, og jeg synes, det er vigtigt altid at lytte til borgerne og prøve at forstå dem. Med tiden og erfaringerne er jeg blevet bedre og bedre til tidligt at opspore kritisk og alvorlig sygdom. Jeg synes, det er et af de områder, hvor sygeplejersker gør en stor forskel. Og det gør mig megastolt som sygeplejerske.

Fortælling 10: Kaffevognen

Af Josefine Sten Damm Petersen, sygeplejerske, kandidat i sundhedsfremme og psykologi, lektor

Jeg har, siden jeg var helt lille, været med min mor på arbejde og elsket det. I en alder af 10-11 år fik jeg lov til at gå rundt med kaffevognen blandt patienter og pårørende. Det var en perfekt opgave for en lille pige, der godt kunne lide at tale med mennesker og at få noget ekstra opmærksomhed – når nu det var en mulighed. Jeg opdagede, at disse mennesker gerne ville tale med mig og jeg nød at høre om deres historier, når jeg kom forbi med varm kaffe og kage.

Når jeg var med min mor afsted på arbejde, observerede jeg hendes interaktioner med patienter og pårørende. Det var her jeg blev nysgerrig på, hvad hun kunne og fandt ud af, hvad det vil sige at være sensitiv opmærksom. Hun havde en unik evne til at skabe tryghed og tillid med det samme via sine smil og varme. Hun kunne spotte, hvad der var behov for hos disse mennesker og jeg husker særligt én episode.

I en senere alder var jeg fast vagt hos en ældre patient, der var ved at gå i leverkoma, han var næsten helt gul. Han lå meget uroligt og ville gerne hive sit kateter ud. Da han forsøgte igen, måtte jeg kalde på hjælp. Jeg husker stadig det blik, min mor gav ham. Det var fast men kærligt og på en eller anden måde fik hun talt manden til ro. Det gjorde indtryk på mig at se, hvordan hun med berøring, kommunikation og relationsarbejde kunne få en så utilpas mand til at finde sig til rette med sin situation.

Jeg har altid tænkt, at min mor var en dygtig sygeplejerske og hun blev min inspiration ind i faget. Først kaffevognen og så hende.

Jeg søgte ind som sygeplejerske i 2008 og blev færdiguddannet i 2012. Undervejs på uddannelsen blev jeg opmærksom på, hvor lidt jeg vidste om menneskets psyke, og hvor stor en del det fylder i sygeplejen. Det undrede mig også, at man ikke havde mere undervisning i psykologi på sygeplejerskeuddannelsen, derfor valgte jeg ret hurtigt at søge ind på Roskilde Universitet, for blandt andet at læse psykologi. Jeg kunne mærke, at der var en drøm, der var startet inde i mig – at formidle vigtigheden af psykologien i sygeplejen, hvorfor en underviserstilling virkede som det eneste rigtige at gøre.

Når jeg underviser studerende i dag, fortæller jeg ofte historien om kaffevognen: hvor vigtigt det første møde er, at man smiler, giver hånd og opfører sig ordentligt overfor de mennesker, man er der for at hjælpe. Forhåbentlig gør det en forskel for de mange mennesker ude i praksis, som mine studerende møder.

Min mors vej ind i faget

Min mor er også inspireret af et familiemedlem, som jeg tror mange af vores sygeplejerskestuderende er. Hun stiftede bekendtskab med sygeplejen via sin faster, der var forstanderinde på et plejehjem i Ålsgårde, kaldet "Teglværksgården". Min mor uddannede sig først til sygehjælper, men fandt ud af, at hun måtte uddanne sig noget mere, så hun kunne blive leder en dag, da hun havde mange ideer til, hvordan en afdeling skulle køres. Min far udtalte: "Du vil jo gerne bestemme det hele alligevel – så du kan lige så godt få løn for det". Min mor blev uddannet sygeplejerske i 1993. Hun blev ansat som sygeplejerske på Helsingør sygehus og ret hurtigt i sit arbejdsliv blev hun afdelingssygeplejerske på afsnit 42 "Lunge- og infektionsmedicinsk afdeling". Da man lukkede Helsingør sygehus fulgte hun med til Hillerød sammen med alt sit personale, fordi hun var en vellidt leder. Hendes historie slutter ikke der, men hun har skiftet speciale og arbejder i dag med hjerter på Gentofte.

I 2000 skrev lokalavisen, Skopet, en artikel om min mor Marianne Madsen og hendes kvaliteter som ledende sygeplejerske. Hun er min rollemodel og du kan læse lidt om, hvad der gør hende så særlig i artiklen nedenfor.

GODT HUMØR OG GÅPÅMOD

Af journalist Pia Høegh-Nissen

Foto: Kresten Scheel

-Det er dejligt, at nogen gider tænke på én – det er et skulderklap i den travle hverdag i Medicinsk Afdeling. Men det er ikke kun min fortjeneste, at vi har det, som vi har det. Afdelingssygeplejerske Marianne Madsen, Medicinsk Afsnit 42 på Helsingør Sygehus, er ikke i tvivl: Når det hvide krus med påskriften Skoptimist nu er faldet i hendes hænder, skyldes det i lige så høj grad afdelingens øvrige medarbejdere.

En stolt oversygeplejerske Poul Ørno gratulerer sin nyudnævnte Skoptimist.

SMILENDE BLÆKSPRUTTE

Afdelingssygeplejerske Marianne Madsen har mange bolde i luften. Alligevel er hun altid samarbejdsvillig og i kraft af sit gode humør og positive gåpåmod i stand til at give og modtage konstruktiv kritik og til at handle og skære igennem.

Marianne Madsen er på én og samme tid dynamisk og god til at lytte. Hun inddrager og motiverer sit personale i vigtige beslutninger og har både lyst og evne til at udvikle sygeplejen i afdelingen. Med temperament og skråsikker retfærdighedssans argumenterer hun for sine idéer. Og som en anden blæksprutte sørger hun for, at afdelingens turbulen klares med et smil, så kolleger, patienter og pårørende ikke kan undgå at blive smittet af hendes engagement.

Projektleder Lonni Wroblewski, har peget på afdelingssygeplejerske Marianne Madsen som ny Skoptimist.

Det er en cadeau til hele afdelingen. Hvis det ikke svinger på én afdeling, har man det ikke godt, og så får man måske udviklet noget og sat noget i gang. Jeg har en god lille flok med mange menneskelige og faglige ressourcer, fortæller Marianne Madsen.

Hun har gennem et lille tiår fulgt afdelingen i tykt og tyndt: Først som sygeplejestuderende. Siden som en del af afdelingens faste stab, idet hun i 1994 som nyuddannet vendte tilbage til afdelingen en fast ansættelse. Et par år senere blev hun souschef. Og i 1999 fulgte så udnævnelsen til afdelingssygeplejerske.

Hjertet ligger hos patienterne

Godt humør, gåpåmod, dynamisk, samarbejdsvillig, god til at lytte – og til at skære igennem. Roserne er mange. Selv mener Marianne Madsen, at hendes største styrke er, at hun kan snakke med alle mennesker.

- Jeg er troværdig – og jeg elsker mine patienter. Godt nok er jeg leder, men mit hjerte ligger hos mine patienter. Det kan godt være svært at kombinere med at være leder.

- For mig betyder det meget at være nogle dage på afsnittet hos mine patienter. Det er godt at bevare et ben i den daglige praksis. Men hvis en medarbejder er syg, er jeg naturligvis nød til at finde en løsning på det.

Et skulderklap i en ofte travl hverdag – og en cadeau til hele afdelingen.
Afdelingssygeplejerske
Marianne Madsen,
Helsingør Sygehus, deler gerne roserne med resten af afdelingen.

Det gælder om at finde en balance mellem at være på kontoret og på afdelingen. Det er et spørgsmål om, hvad der passer til en selv og til ens afdeling, siger Marianne Madsen.

Hun indrømmer blankt, at lederrollen ikke altid falder hende lige let. Menneskeligt er jeg nok ikke så hård en leder, som jeg burde være. Det skyldes dels, at jeg har hjertet med mig, dels at jeg har nemt ved at snakke med folk.

-Jeg bruger meget krudt på, hvordan jeg bedst konfronterer folk med noget, jeg ikke bryder mig om, hvad enten det er deres sprog, eller hvis jeg fx må bede dem om at tage en ekstra vagt på grund af sygdom. Nogle gange er det lettere at tage den selv. Jeg er lidt blød - det skal jeg arbejde med, det ved jeg godt, siger Marianne Madsen.

En god lille flok med mange menneskelige og faglige ressourcer. Sådan karakteriserer Marianne sine kolleger og medarbejdere.

Det må ikke smuldre

Til gengæld er hun ikke så lidt stolt af, at Afsnit 42 i hendes tid har udviklet sig til lidt af en attraktion for sygeplejestuderende.

- Der har aldrig været megen prestige i at være på en medicinsk afdeling – de studerende vil hellere være på en intensiv afdeling eller en skadestue. Det er ved at ændre sig. Vi oplever tit, at studerende søger tilbage efter anbefaling fra tidligere studerende.

- Det er utroligt hårdt at være her – man ligger vandret i luften – men man har meget med fra os, når man går herfra, fortæller Marianne Madsen, der bl.a. har sørget for, at hver enkelt studerende har to vejledere tilknyttet: En relativt nyuddannet og en, der er lidt mere erfaren.

- Det giver en god blanding af håndelag og teori, siger Marianne Madsen, der selv er en glad person, og at hun af sind er nysgerrig og åben.

- Jeg kan lide det, at afhænge af det. Jeg har været med til at bygge noget op. Det ville være synd, hvis det skulle smuldre.

- Men jeg har da også dage, hvor jeg tænker: Nu presser de citronen. Og nu snakker jeg normering: Sygdom, ferie, graviditet -vi skal dække alting inden for vores normering. Det kan bare ikke lade sig gøre. -Det er hårdt at få hver dag til at hænge sammen, men det er også spændende. Det kommer lidt an på, hvilket ben man får ud af sengen om morgenen. Og så må man prøve at planlægge sig ud af det og holde humøret højt.

Som mor så datter

Selv kobler hun af sammen med familien – og sit spille håndbold i dammarkskredsen i klubben Borsholm, hvor hun også er formand for ungdomsafdelingen.

- Det er en god måde at slappe af på. Det er vigtigt, at det hele ikke handler om arbejde – der skal være tid til et godt liv ved siden af.

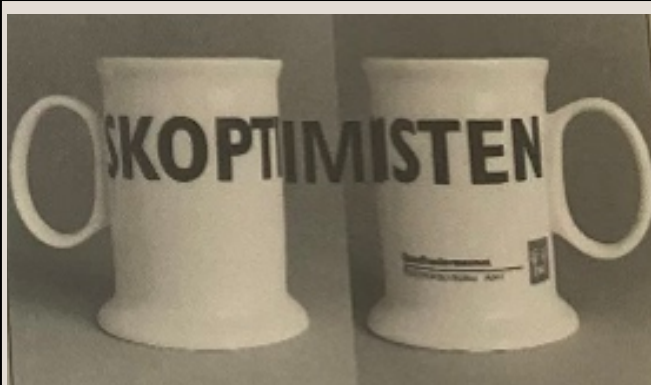
- Jeg har også en utrolig god familie, hvor jeg kan læsse af. Det er vigtigt. Ellers brænder man sig – og brænder ud.

- Jeg bruger både min mor og min svigermor og min mand. Uden ham havde jeg ikke kunnet klare det her. Jeg bruger ham utroligt meget. Om han lytter, ved jeg ikke.

Der er dog næppe tvivl om, er det mest fremherskende indtryk i hjemmet i Ålsgårde, som hun deler med ægtefællen, der er selvstændig tømrermester, og de to døtre Nicoline på fem og Josefine på 11 år. Begge piger har været med deres mor på arbejde - og sidstnævnte har allerede meddelt, at hun vil være sygeplejerske som sin mor.

Jeg har sagt, at det skal hun ikke. Men hun spørger selv, om hun ikke må tage med på arbejde, når hun har fri fra skole. Så trisser hun rundt med kaffevognen og giver kaffe. Hun kan ganske enkelt lide miljøet, siger Marianne Madsen.

Kilde: Skopet. Det samarbejdende sundhedsvæsen i Frederiksborg Amt. Nr. 11, maj 2000, s. 14-15.

HVAD ER EN SKOPTIMIST

Der findes i vores "væsen" personer, som gør det hele lidt lettere for os andre, som det er meget opløftende og inspirerende at samarbejde med, som kan vende en dårlig dag til en god -nogle optimister, som giver mere end man forventer af dem. .

For at trække dem frem i lyset giver Skopet spaltepads til en skoptimist i hver nummer. dem et skulderklap, indstiftede vi en Skoptimist i hvert nummer. Den der udpeges til Skopomist, får senere lejlighed til at sende stafetten videre.

Fortælling 11: Sku ikke have været sygeplejerske

Af Jakob Ibsen Vedtofte, sygeplejerske

Min motivation for at blive sygeplejerske stammer helt tilbage fra, da min daværende kæreste havde et feriejob på et psykiatrisk plejehospital. Det virkede interessant, og det kunne jeg også godt tænke mig at prøve.

Men jeg skulle egentlig være folkeskolelærer og var optaget på seminariet. Undervisningen var sådan set OK, men praktikken bød mig i den grad imod. Eleverne i en 5. klasse på Københavns Vestegn var i den grad en udfordring, og kort efter jul havde jeg søgt og fået en timelønsansættelse på plejehospitalet.

En af de første dage skulle jeg læres op, og afdelingssygeplejersken demonstrerede nedre toilette for mig. Den nænsomhed, som det blev gjort med, gjorde et stort indtryk på mig, og da afdelingssygeplejersken sidenhen spurgte mig, om jeg kunne tænke mig at starte på uddannelsen, var jeg ikke i tvivl.

Og her 50 år efter har den motivation holdt, selvom jeg har været mest inden for den instrumentelle del af sygeplejen, og jeg har ikke fortrudt det et sekund.

Fortælling 12: Hold B-71 Slagelse Sygeplejeskole – fællesskabet fortsætter

Af Dorte Overgaard, sygeplejerske, docent emerita

Jeg startede som sygeplejeelev på Slagelse Sygeplejeskole. Rektor Ethel Dyssen kom hjem hos mine forældre i Korsør og talte om muligheden for at starte ½ år tidligere, hvilket jeg sagde JA tak til. Jeg var oppe til en psykoteknisk prøve en hel dag med mange test og snak med en psykolog om, hvorfor jeg valgte sygeplejen. Jeg startede sygeplejerskeuddannelsen som helt ung, netop fyldt 18 år, og var færdiguddannet som 21-årig. Jeg var kommet på rette hylde. Elskede sygeplejerskeuddannelsen og har altid elsket faget. Skolen skulle vise sig at være meget pædagogisk progressiv. Vi havde flere teoritimer end andre skoler og klarede landsprøven helt eminent. Vores undervisning af dedikerede sygeplejelærere blev optaget på video ligesom vores egne præstationer blev det. Vi opholdt os meget i demonstrationsstuen og "lege" videre der om aftenen – nu vi boede på skolen.

Vi var 18 unge piger, der startede på Hold B-71 – de fleste fra Sjælland. Én på holdet var student – ellers var vi realister.

Jeg synes om at gå i skole og tog umiddelbart bagefter en HF -eksamen. Jeg var i klinikken 17 år på fuld tid rundt på de sjællandske sygehuse – mest indenfor kirurgien – intensiv – opvågning og anæstesi. Altid spændende jobs og også med mange vagter.

Én fra holdet døde pludselig. Sidste år var vi 16 ud af 17 mulige, der fejrede 50-års jubilæum hos mig i Køge. Vi mødes hvert år – en hel dag og snakken går. Flere af mine elevkammerater er mine tætte veninder og venskaber fortsætter.

Jeg har videreuddannet mig til cand.cur. og fik en ph.d.- grad i sygepleje og har fungeret en del år som sygeplejelærer, senere som forskningsleder og afsluttede min karriere som docent på Københavns Professionshøjskole. Jeg var den sidste fra holdet, der stoppede med at arbejde. Andre på holdet har også videreuddannelse – som cand.cur. og været sygeplejelærere – som ledere og rigtigt dygtige sygeplejersker, der har udført deres arbejde meget samvittighedsfuldt og har holdt af faget.

Og her er vi så – alle pensionerede sygeplejersker og følger DSR´s seniorklubs udflugter - mødes og snakken går om, at vi var aktive sygeplejersker i en god tid, hvor der simpelthen er sket så meget udvikling og anerkendelse af sygeplejefaget.

Fortælling 13: 35 år i faget og stadig fuld fart frem

Af Dorthe Nørgaard, konsultationssygeplejerske

Jeg har været sygeplejerske i 35 år - det er slet ikke til at forstå. Egentlig har jeg aldrig været i tvivl om, at det var sygeplejerske jeg skulle være og der var da heller ikke rigtig nogen, der udfordrede mig på det.

I mange år var jeg bare ikke rigtig glad for at være sygeplejerske. Jeg blev hurtigt træt af weekend-aften- og natarbejde. Især da jeg havde små børn oplevede jeg, at det var svært at være væk fra familien på de skæve tidspunkter. Jeg følte, at jeg gik glip af noget, og syntes slet ikke lønnen kompenserede nok for det. Jeg fik prøvet en masse af, operationssygeplejerske, kardiologi, skadestue og akut modtagelse, intensiv og medicinskafdeling.

Jeg tænkte en overgang, at jeg skulle være afdelingssygeplejerske og tog en diplomlederuddannelse, mens jeg arbejdede som souschef. Hende der dengang var min afdelingssygeplejerske, er i dag en af mine allerbedste veninder sammen med hende jeg var elev sammen med :)

Den dag hvor jeg startede i almen praksis ændrede noget sig. Pludselig oplevede jeg, at blive værdsat af både "mine læger" og af patienterne. Lønnen var også bedre og arbejdstiderne var jo helt fantastiske. Jeg blev i den grad udfordret fagligt, masser af kursustilbud og nærmest ubegrænsede muligheder for læring og udvikling. Jeg var havnet et rigtig godt sted og blev bare rigtig glad for at være sygeplejerske.

Efter få år begyndte jeg selv at undervise i samarbejde med medicinalindustrien og senere også i PLO-regi (de praktiserende lægers organisation). Det har udviklet mig meget. Jeg har nu arbejdet de seneste 22 år i almen praksis, fraset en lille afstikker tilbage på sygehuset for et par år siden, hvor jeg arbejdede med uddannelse af sygeplejestuderende. Jeg havde heldigvis en gammel uddannelse som klinisk vejleder, så den blev støvet af til lejligheden.

Hold da op hvor var der sket meget med uddannelsen og de faglige kompetencer. De unge sygeplejersker var superdygtige og fagligt stærke. Det var meget inspirerende og på mange måder også rigtig sjovt, at være sammen med alle de unge mennesker. Her samarbejdede jeg også med lektorer fra uddannelsen. De var da bare skarpe på teorien og med min mere pragmatiske tilgang til sygeplejen blev vi et stærkt team. Men aften- og weekendarbejde var stadig hårdt, så da jeg blev tilbudt et job i almen praksis, var valget ikke svært.

Tilbage i mit vante speciale, fandt jeg hurtigt roen igen. Det var som at komme hjem. Jeg kan til stadighed forbavses over, hvor meget nyt, der er at lære. Og hvor er det skønt, at man kan blive ved med at lære, at vi kan blive ved med at udfordres fagligt. Vores fag er under stadig udvikling og hvor er det dog spændende.

I mit lange arbejdsliv har jeg mødt mange fantastiske sygeplejersker. Nogle historier skiller sig alligevel ud. Som ung sygeplejerske i en nattevagt på kardiologisk afdeling bliver en patient dårlig, reagerer lidt underligt, er lidt fjern. Den erfarne sygeplejerske jeg er sammen med, sætter patienten op og hælder et glas saftvand i hende, hvorefter hun vågner op igen. Jeg var helt undrende. Hvordan vidste hun, at det var det der skulle til? Patienten havde jo lavt blodsukker, men der var mine tanker slet ikke. Jeg var helt optaget af hjerterytmer og scopovervågning og slet ikke dygtig nok til at rumme alle facetterne og kompleksiteten hos patienterne. Jeg var meget imponeret over min kollega. Fuld af beundring. Det morsomme er, at netop diabetes senere blev "mit" speciale.

Jeg husker også en anden sygeplejerske, der sagde til mig "det er forfærdeligt at blive erfaren, - der er så mange ting at tænke på hele tiden og så meget at bekymre sig om". Det er rigtigt, jo mere man ved, jo mere ved man også at man ikke ved. Sådan er det. Der er også mange fordele ved at være den erfarne. Patienterne har næsten ubetinget tillid til en og de tvivler aldrig på, om man nu kan finde ud af det. Generelt oplever jeg også, at patienterne er lydhøre og følger de vejledninger man giver. Det skaber stor tilfredshed i det daglige arbejde.

Lægerne er heller ikke underlagt andre regler, end dem de selv opfinder. De har tillid til at jeg som sygeplejerske løser opgaven, og ellers hjælper de gerne. Jeg får al den supervision jeg kan ønske mig. I dag er jeg superglad for at være sygeplejerske og jeg går glad på arbejde hver dag. Jeg har slet ingen tanker om at gå på pension. Jeg glædes over, at man aldrig bliver for gammel til at lære nyt og udvikle sig. Jeg siger sjældent nej til nye opgaver, - det holder mig i gang. Jeg er glad for, at jeg ved, at jeg gør en forskel for mange patienter i min dagligdag. Jeg har nogle fantastiske kolleger og nogle virkelig skønne chefer. Jeg elsker mit arbejde og jeg elsker at være sygeplejerske!

Fortælling 14: Fra endokrinologi til kredsformand

Af John Christiansen, kredsformand Kreds Syddanmark

Jeg startede som sygeplejeelev på skolen i Sønderborg januar 1985 og blev uddannet i sommeren 1988. Jeg startede sygeplejerskelivet "lige på og hårdt" stort set lige efter endt uddannelse samme sted, som jeg sluttede som stor elev og jeg elskede det.

Jeg startede på en medicinsk afdeling ved Haderslev Sygehus, dengang sygehuset havde en relativt stor medicinsk afdeling med en række medicinske sengeafsnit. Et fagligt spændende sted, hvor man hurtigt fik trænet sine kompetencer og set en masse forskellige patienter. Selvfølgelig gav det store sommerfuglen i maven, når jeg en uge inde i karrieren skulle fungere som vagt på to sengeafsnit med ca. 28 patienter på hvert afsnit og en sygehjælper på hvert afsnit som partner. Det gav mange gode skridt i benene, når der var et par etager imellem og man ikke måtte bruge elevatoren.

Mit speciale blev endokrinologien og særligt diabetesområdet i alle dens facetter. Jeg blev grebet af mine kollegers stærke faglighed i mødet med akut syge, der enten havde eller netop havde fået diabetes. Jeg slugte al viden, brugte masser af tid hos patienterne, blev medlem af FS (fagligt selskab) for diabetessygeplejersker og fik et, følte jeg, kæmpe netværk af erfarne kolleger. Det gav modet til endnu mere specialisering og involvering i diabetes ambulatorie, der blev et vigtigt bindeled både ind i sengeafsnittene og ud til praksis og borgerne.

Jeg arbejdede i mange år i kombineret stilling med ambulatorie hver mandag og sengeafsnit resten af tiden, som så blev krydret med funktionen som TR.

I dag er jeg selvfølgelig fagligt rusten, men læser fortsat om den udvikling, der foregår inden for området og følger fra siden kollegernes flotte arbejde, der sikkert inspirerer næste hold. Jeg møder mere end 20 år efter fortsat patienter fra ambulatoriet, der stopper mig på gaden for at vise mig, deres nyeste diabetes grej.

Jeg føler i dag, at det var en god og intens start på livet som sygeplejerske, hvor der er samlet erfaringer, jeg har brugt i mit arbejde som kredsformand i dag.

Fortælling 15: Det er god sygepleje

Af Martin Loch Pedersen, ph.d.-studerende, Retspsykiatrisk Forskningsenhed Middelfart, Institut for Regional Sundhedsforskning, Syddansk Universitet og Psykiatrisk Afdeling Middelfart, Psykiatrien i Region Syddanmark. Vinder af Kirsten Stallknecht prisen 2025

Heldigvis har mange sygeplejersker inspireret mig i faget og haft betydning for min sygeplejefaglige rejse hen til, hvor jeg er i dag. En af de første hænger stadig ved. Jeg var lige startet som sygeplejestuderende og skulle i min første praktik, som var på et hospital. Sygeplejersken havde været på afdelingen længe og var erfaren i specialet – måske var hun endda specialeansvarlig sygeplejerske.

I forbindelse med udlevering af mad til patienterne sagde hun en dag til mig, at vi skulle huske at tømme skraldespanden på stuerne, inden vi udleverede maden. Det, syntes hun, var god sygepleje. Man skal nemlig ikke sidde og kikke ned i en fyldt skraldespand, når man spiser sin frokost. Og det kunne jeg jo kun give hende ret i.

Hun sagde det ikke belærende, men snarere som et opmærksomhedspunkt – en stille påmindelse, som underforstået kunne bruges i mange sygeplejefaglige kontekster. For ofte kan det netop være de små ting, der gør en stor forskel for patienterne. Det var i hvert fald sådan, jeg tog det ind – og jeg har haft det med mig lige siden. Man kan sige, at det har ligget i baghovedet som en slags stille kompasnål.

Ofte har jeg spurgt mig selv: Hvad ville være god sygepleje i den her situation? Eller: Kunne jeg have gjort noget anderledes for, at sygeplejen blev lidt bedre? Det er ikke altid de store beslutninger eller avancerede procedurer, der definerer god sygepleje – nogle gange er evnen til at se detaljen og handle på den, der skaber en følelse af omsorg og værdighed hos patienten.

Og hver gang jeg husker på det, tænker jeg på hende. På hendes blik for det nære og betydningen af de små ting. Det var god sygepleje – og det er det stadig.

Fortælling 16: Min historie ind i sygeplejen

Af Merete B. Christensen, palliationssygeplejerske, Nordsjællands Hospital, Frederikssund

Jeg har egentlig altid gerne ville være sygeplejerske. Den skelsættende begivenhed, som førte mig i faget, var en oplevelse jeg havde tilbage i 1990.

Min Bedstefar var en mand af få ord og vores forhold var kun blevet styrket af, at jeg nu var blevet voksen (20 år). I efteråret blev han akut syg med nyresvigt og var indlagt på Bispebjerg hospital. Mødet med hospitalsverdenen - dens varme omsorg for både min bedstefar og den øvrige familie, og min frustration over ikke at kunne hjælpe min bedstefar i denne situation, gjorde udslaget for, at jeg læste til sygeplejerske.

At læse til sygeplejerske har givet mig muligheden for at arbejde med flere forskellige specialer, udvikling af sygeplejen og ledelse før end jeg for 15 år siden fandt min hylde i sygeplejen... palliation. At arbejde som sygeplejerske inden for specialiseret palliation kan være hårdt fysisk såvel som psykisk, men også meget givende.

Fortælling 17: Sygeplejersken jeg aldrig glemmer

Af Nanna Susé, sygeplejerske

Sygeplejersken jeg aldrig glemmer, forblev navnløs. For jeg var så opblødt af tårer, stiv af skræk og skæv af søvnløshed, at jeg glemte navnet. Men jeg husker alt andet. "Jeg har dig" sagde hun til mig, og gav mig et kram, da jeg stod i køkkenet på Rigets børneafdeling kl. 03.00 om natten.

Vi kom fra Herlev børnemodtagelse i en taxa. En ambulance ville tage lang tid, når der ikke er med udrykning og jeg lod min bil være bil på den ulovlige plads og skyndte mig afsted med Viggo i autostolen.

Vi havde været en del gange i børnemodtagelsen i løbet af Viggos korte liv på knapt fem uger. Hver gang sendt hjem, hvor lægen med hovedet lidt på skrå sagde noget om, at jeg bekymrede mig lidt vel rigeligt som ny mor. Det samme sagde egen læge. "Lyske- og pungbrok er ikke så bekymrende og det gør ikke ondt". Viggo var ikke enig, for han synes faktisk det gjorde rigtig ondt. Som tredjegangsmor følte jeg egentlig heller ikke, at jeg var helt grøn i mor-rollen. Denne dag havde været lang: gråd hele eftermiddagen, aftenen og natten med. Nu fik han smertestillende og faldt udmattet i søvn, brokket blev heldigt skubbet på plads.

På Riget fik jeg en seng og Viggos lille kasse med hjul kom med sygeplejersken ind på hendes kontor et par timer. For første gang i fem uger sov jeg dybt og trygt, siden han blev født. Sygeplejersken passede på ham, men i lige så høj grad på mig den nat.

Han blev opereret næste morgen og her var et nyt hold klar til støtte, forklare og hjælpe både før, under og efter. Ved udskrivelsen fik jeg nummeret: "Du ringer bare hvis der er noget, der bekymrer dig", "Du kommer bare forbi og får ham vejet - ligegyldigt hvornår". Det gjorde jeg en enkelt gang, og jeg var så taknemmelig. Det var en uvurderlig tryghed at have ekspertise og ro at støtte mig op ad.

Tak til dig der både så både mig og mit barn. Tak til jer der passede og plejede os begge. Dengang lavede jeg noget helt andet. Kort efter startede jeg på sygeplejestudiet. Jeg blev så fyldt af mening og beundring den nat på Riget, at jeg huskede mit gamle ønske om selv at blive sygeplejerske. I dag er Viggo 11 år og jeg er en stolt sygeplejerske, der stadig bliver imponeret over mine kollegaers engagement og kyndighed.

Lille Viggo efter operationen (privat foto)

Fortælling 18: Omsorg, ansvar og faglig stolthed -En fortælling fra sygeplejers hverdag

Af Jette Lind, sygeplejerske, lektor, Københavns Professionshøjskole

Fortælling om hvordan jeg blev styrket i min faglighed som ny sygeplejerske

Jeg blev uddannet sygeplejerske i 1983. Herefter rejste jeg et halvt år til USA, hvor jeg arbejdede som sygeplejerske. Det var første gang, jeg skulle opleve verden som "fri fugl". Jeg var lige fyldt 22 år, og eventyrlysten fyldte meget.

I november 1983 begyndte jeg mit første job i Danmark på Københavns Kommunehospital – det flotte gamle hospital, fyldt med historie. Jeg vil i denne fortælling fremhæve en ung afdelingssygeplejerske, som blev – og stadig er –

mit forbillede: Claiere Benveniste. De oplevelser, jeg vil dele, handler om:

- signalværdi
- at være omsorgsfuld
- at gøre sig umage
- og at tage ansvar

Signalværdi

Min opfattelse af en afdelingssygeplejerske dengang var én, der sad på kontoret, lavede vagtplaner og gik til møder. Nogle havde endda lange ærmer i kitlen for at signalere, at de ikke deltog i plejen. Men her oplevede jeg noget helt andet. Når Claiere mødte om morgenen, gik hun altid en runde for at hilse på patienterne og høre, hvordan de havde det. På vores afdeling havde vi patienter fra alle samfundslag – hjemløse, rockere, akademikere, skuespillere og mange flere. Claiere behandlede alle ens og med samme omsorg. Når portøren kom med en ny patient, rejste Claiere sig som det første og gik ud for at byde velkommen. Det sendte et tydeligt signal og satte dagsordenen for hele afdelingen. Og vi fulgte selvfølgelig efter. En signalværdi er langt stærkere end formaninger.

At være omsorgsfuld

Claieres varme smil blev flittigt delt ud til patienterne, og hun satte en ære i, at alt sengetøj var rent og pænt. Den æstetiske dimension fremmer velvære og viser, at der er styr på tingene, hvilket skaber tryk hos både patienter og pårørende. Igen viste Claiere vejen. Hun gik rundt og ryddede op dagen igennem, hvis noget stod og flød. Vi var ikke alle lige gode til det, men fordi hun selv gik forrest, fulgte vi trop.

Hvis en patient ikke var blevet klar til operation i tide, hjalp Claiere selv til, så vi nåede det hele. Hendes omsorg omfattede også personalet. Vi blev set, hørt og taget alvorligt. Hun sad ikke hele dagen på kontoret, men inkluderede os i plejen og i arbejdet med at lægge arbejdsplaner. Det fungerede virkelig godt.

At gøre sig umage

Som nyuddannet sygeplejerske var der meget at lære. En brysk overlæge skulle straks sætte mig på plads under stuegang, da jeg fortalte om en patient, der havde fået foretaget en Billroth 2-operation. Overlægen spurgte, om jeg vidste, hvor Billroth kom fra. Claiere kom mig straks til undsætning, fordi hun altid var til stede, og skyndte sig at svare: "Tyskland." Det betød, at jeg ikke følte mig udstillet. Senere fortalte hun mig, at hun faktisk ikke vidste det med sikkerhed – men det var heldigvis rigtigt. Der var mange nye opgaver, og ofte følte jeg mig usikker. Her lærte jeg, hvor vigtigt det er at gøre sig umage. Claiere forklarede, satte mig ind i opgaverne og – vigtigst af alt – viste mig tillid. Hun sagde: "Gør dig umage, for så har du gjort dit bedste." Det har præget min faglige udvikling og styrket mine kompetencer.

Senere, da jeg selv blev oversygeplejerske, badede jeg en dag en patient, og en kollega bemærkede: "Nå, kan du ikke lade være med at passe patienterne?" Mit svar var: "Nej, selvfølgelig ikke – det er jo det, jeg er uddannet til."

At tage ansvar

Jeg lærte, at der altid vil opstå udfordringer og bump på vejen. Men det hjælper ikke at gøre sig til offer. Det eneste, der hjælper, når noget er svært, er at tage ansvar og gøre sig umage. At tage ansvar handler også om at blive fortrolig med sine egne handlinger. Det er den største gave, man kan give sig selv. På den måde blev jeg i stand til at yde fagligt kvalificeret sygepleje med overblik og arbejdsglæde. Jeg er overbevist om, at Claire formåede at bevare min identitet samtidig med at stille krav. Den tilgang har jeg taget med mig i min undervisning og vejledning af studerende. Ingen lærer noget af en nedladende eller destruktiv tilgang.

Som afdelingsleder udøvede Claire et ansvarligt og konstruktivt lederskab, som har været en stor inspiration for mig. Hun skrev en opgave på sin videreuddannelse om afdelingsledelse og konstruktiv magtudøvelse frem for destruktiv. Hun fik 13, men efter min mening burde hun have fået 15 – hvis det havde eksisteret – for hun viste det i praksis.

Jeg håber med disse få eksempler at kunne vise, hvor omfattende sygeplejen er, og hvordan viden, færdigheder og kompetencer går hånd i hånd og integreres i vores faglige identitet.

Min karriere som underviser

Min karriere blev sygeplejerskeuddannelsen, og jeg har læst mange teorier og undervist i dem. Men min erfaring er, at teorier skal gøres levende og krydres med eksempler. Her har jeg ofte anvendt inspirationen fra Claire. Som underviser ved jeg, hvor betydningsfuldt det er at vise vejen, handle omsorgsfuldt og udøve klinisk lederskab på en konstruktiv måde.

Jeg har på ingen måde kopieret Claire, for så ville jeg ikke være troværdig. Men jeg er stadig meget inspireret af hendes dygtighed og hendes evne til at tage sig selv alvorligt som sygeplejerske. At se detaljen og opnå det komplekse. I dag defineres sygeplejen som klinisk beslutningstagen og klinisk lederskab, som dokumenterer kompleksiteten.

Her på Florence Nightingales fødselsdag vil jeg gerne understrege, at det at passe patienterne er med til at helbrede dem. Florence Nightingale påpegede betydningen af frisk luft, korrekt ernæring og helende søvn — faktorer, der stadig er afgørende for, at sygeplejen bidrager til patienternes helbredelse. Og det viste Claire i sine handlinger.

Mit forbillede Claire Benveniste (privat foto)

Fortælling 19: Tryghed og anerkendelse

Af Dorte Møller, sygeplejerske og klinisk vejleder

Da jeg havde arbejdet som sygeplejerske i nogle år, blev jeg opfordret til at blive klinisk vejleder. Jeg kom til at arbejde sammen med en erfaren sygeplejerske og klinisk vejleder, der blev en stor inspiration og rollemodel for mig.

Fra at være vant til at udføre sygepleje i praksis, lærte jeg at formidle og lede sygeplejen. Det betød rigtigt meget for mig at befinde mig i en positiv arbejdsrelation, der motiverede mig til at blive bedre til at udføre mit arbejde. Bare ved, at der blev sagt til mig:

'Du kan godt', -lærte jeg at stille mig op foran både 40 studerende og at vejlede den enkelte studerende i klinikken.

Utroligt som et par ord og et motiverende miljø kan løfte ens humør.

Fortælling 20: Nærhed i psykiatrien

Af Miriam Sårde, sygeplejerske

Jeg arbejder som sygeplejerske i psykiatrien, og det har været en øjenåbnende oplevelse. Systemet er ofte præget af forråelse, og personalet er ikke altid tilstrækkeligt uddannet. Men midt i dette kaos findes der øjeblikke af ægte menneskelig forbindelse, som gør en forskel.

En mand fra udlandet blev indlagt på vores lukkede psykiatriske afsnit. Han talte dårligt dansk og lignede en hjemløs med et uplejet udseende og slidt tøj. I de seks måneder, han var indlagt, holdt han sig for sig selv og modtog dagligt tvangsmedicin, da han ikke mente, han var syg. Jeg var ny og observerede kun, men jeg opdagede fra hans journal, at han tidligere havde spillet backgammon på gaden.

Jeg besluttede at finde et backgammonspil og inviterede ham til at spille. Han lyste op i et tandløst smil, og vi begyndte at spille 4-6 spil pr. vagt i to uger uden at sige et ord til hinanden. Han var venlig og guidede mig til ikke konstant at tabe. Efter to uger begyndte han at tale, og da han blev udskrevet, løb han efter mig på gangen for at sige tak for de gode spil og for at være sød.

Denne oplevelse mindede mig om, hvorfor jeg valgte sygeplejen. Allerede for mere end 100 år siden skrev Florence Nightingale om vigtigheden af at se patienten som et helt menneske og at støtte op om deres ressource. Det gælder også i dag. De psykiatriske patienter har brug for sygeplejersker, der vil dem på deres præmisser, og de vokser af det – ligeledes gør vi sygeplejersker. Det er vigtigt at være nysgerrig og vedholdende, og at finde de små øjeblikke af forbindelse, der kan gøre en stor forskel.

Fortælling 21: “Du må ikke køre mig til udstilling i opholdsstuen”

Af Bettina Andersen, oversygeplejerske, MPO, Akutmodtagelse /Skadestue / Observation / Skadetelefon, Sjællands Universitetshospital, Køge

”Du må ikke køre mig til udstilling i opholdsstuen”, sagde den ældre kvinde, der boede på det plejehjem i Vordingborg, hvor jeg havde min første praktisk som sygeplejestuderende i 1990.

Den oplevelse har printet sig fast i min hukommelse; at være et sted, hvor man ikke blev set på som menneske, men som en ting eller nærmest et dyr, der kunne køres til udstilling i opholdsstuen, med store vinduer ud til gaden, i sin kørestol. Jeg husker, jeg forslø, vi kunne trille en tur ud i haven i det dejlige vejr, men der mødte jeg muren fra den ansvarshavende sygeplejerske. Nu skulle jeg ikke give beboerne for gode ideer, for de muligheder havde man ikke som fastansat på stedet. Jo, tænkte jeg, hvis I ikke havde så travlt med at sladre og læse ugeblade, så havde I. Det var den længste måneds praktik ever. Jeg lovede mig selv, at jeg aldrig skulle arbejde et sted med sådan et menneskesyn.

Indlægget burde handle om sygeplejersker, der over årene har været en inspirationskilde for mig, og det er der ved gud mange virkeligt dygtige sygeplejersker, der har: dem som fik patienter til at gå i bad, hvor vi andre havde fået nej, fik dem til spise lidt mere, gå lidt længere, de skarpe kliniske blikke, den store faglige viden osv. Alle de sygeplejersker der har, og til stadighed får mig til at drømme om, at sådan en sygeplejerske vil jeg også være end dag.

Og så er der patienterne, der har printet sig fast i min hukommelse, det er de patienter, som har fået dårlig pleje og omsorg, som kvinden på plejehjemmet. De har rykket ved min sygepleje, fordi jeg har lovet mig selv, at sådan en sygeplejerske vil jeg aldrig nogensinde blive.

Jeg startede som nyuddannet på lungemedicinsk på Næstved Sygehus. Min afdelingssygeplejerske gik hver morgen en runde hos alle patienterne, og spurgte om de havde sovet godt, og om de ellers havde noget, de ønskede at berette for hende. Jeg husker det ikke som en tid med frygt for at nogen havde klaget over personalet, men som en omsorg for de indlagte.

Jeg husker ikke, at vi på noget tidspunkt talte om sygeplejen, og afdelingen bar præg af, at der var et vist hierarki. Dem med længst erfaring, kom på kursus osv. Men jeg husker denne morgenrunde, og at patienterne fortjente, at vi gjorde os umage hver dag ved hver patient. Jeg elskede mine to år på lungemedicinsk afdeling, og hvordan sygehjælperne oplærte os i, om skriften på dynebetrækket lå i læsevenlig retning, om blomsterne havde fået frisk vand, om skraldespanden var tømt og om stuen så pæn og ryddelig ud. Det handler om ordentlighed, og igen om at gøre sig lidt umage. Det har jeg taget med mig i mit sygeplejeliv.

Efter to år i det grønlandske sundhedsvæsen blev jeg ansat på AMA på Frederiksberg Hospital.

Her mødte jeg et fantastisk arbejdsfællesskab. Her mødte jeg Anette, der når andre brokkede sig over de mange patienter, sagde: ”Det skal I bare være glade for, det er jo derfor vi er ansat.” Det har jeg faktisk ofte tænkt over. En lille sætning som har fulgt mig i arbejdslivet. Her mødte jeg også en kvinde, Berit Juhl, som var afdelingssygeplejerske (oversygeplejerske) med en vision og ambitioner på patienternes vegne. Samtidig ville hun personalet det bedste, var lyttende og omsorgsfuld, empatisk, men ikke ukritisk. En der siger fra, men gjorde det med respekt, og som jeg aldrig var i tvivl om havde min ryg. En hvor sygeplejen blomstrede og jeg bare fik lyst til at yde mit bedste.

Berit så løsninger, hvor vi andre nøjes med at være irriteret over f.eks. at egen læge indlagde for mange patienter, der kunne have været behandlet hjemme, hvis muligheden havde været det. Det ville hun løse, og dannede nok Danmarks første akut-team som et udekørende AMA i 2002. Erfarne sygeplejersker fra AMA cyklede ud til borgere på plejehjem og gav IV antibiotika, tog blodprøver, gav væsker, udførte vurderinger af borgerne og havde tæt kontakt med praktiserende læger og efter lukketid i klinikken, samlede vagthavende på AMA op, hvis det var nødvendigt. Det blev en kæmpe succes.

Et par år efter var der igen bud efter kreativitet, da den intensive afdeling på hospitalet lukkede noget ned, og der skulle findes et sted, hvor de kritisk syge patienter kunne placeres til f.eks. NIV-behandling. Igen så Berit, som nu var blevet oversygeplejerske (chefsygeplejerske), at det kunne vi løse på AMA, og nærmest over en uge fik hun etableret 4-5 senge på en stue med apparatur, en plan for oplæring af personale, retningslinjer med mere, som gjorde, at vi kort tid efter kunne modtage den første kritisk syge patient.

Berit har i sandhed inspireret mig i mit sygeplejeliv til at tænke som Pipi Langstrømpe: "Det har jeg ikke prøvet før, så det kan jeg godt", og at løsninger der kommer patienterne til gavn, ikke må ses som for besværlige, for omkostningstunge eller for bureaukratiske, men som noget, der selvfølgelig kan løses i fællesskab med personalet, og det kunne det. En inspiration fra en stærk kvinde, der går i front for patienterne, og samtidig kærer sig for sit personale, sikrer sig, at de har de nødvendige kompetencer og der er trivsel i gruppen. Hun har lært mig, at det primære for ens personale ikke er ens arbejde, men ens hjem/familie/venner, og man skal trives begge steder. Og at ingen patienter bliver indlagt for at genere personalet, selv om man kan få tanken. De fleste patienter ønsker at være raske og holde sig ude af sygehusvæsnet.

Og hvad gør man, med sådan en inspirationskilde?

Jeg udviklede mig og er selv blevet leder, og sørgede selvfølgelig for at smiske mig ind, så den dag i dag er vi tætte veninder, og jeg bruger hende rigtig meget til sparring i min sygeplejelederliv.

De ti bud i mit sygeplejerskeliv

- Opfør dig ordentlig og med ordentlighed
- Gør dig umage
- Lyt
- Du kan lære noget af alle
- Løsninger til gavn for patienter er værd af kæmpe for
- Vær en god kollega
- Husk din frokost
- Smil når du møder og når du går hjem igen
- Gør jobbet dig ked af det, så er du det forkerte sted
- Sæt dig en moralsk standard og hold den

Mit forbillede Berit Juhl (privat foto)

Fortælling 22: Jeg ville være arkæolog...

Af Anne Bendix Andersen, sygeplejerske, lektor, ph.d. VIA University College sygeplejerskeuddannelsen og Forskningscenter for Borger og Samfund.

Da jeg var ung var det min store drøm at blive klassisk arkæolog. Jeg blev klassisksproglig student i 1988 og prøvede at komme ind på studiet, men måtte jo ret hurtigt indse, at jeg havde være alt for doven i gymnasiet og derfor ikke kunne præstere et gennemsnit på 10!

Jeg starter min fortælling på denne måde fordi det jo betød, at jeg måtte se mig omkring i uddannelseslandskabet og finde på noget andet – lige foran min næse var min mor, sygeplejersken Lis Fjordside! Hun blev sygeplejerske i 1967 og arbejdede både som plastikkirurgisk operationssygeplejerske, hjemmesygeplejerske og hospicesygeplejerske imens jeg var barn og ung.

Jeg tror, hun var en fantastisk sygeplejerske, men min inspiration til selv at gå i gang med uddannelsen stammer nok mere fra, hvordan jeg kender hende som menneske – en person med integritet og værdier, der sætter hvert enkelt menneske i fokus. Hun var rummelig og engageret, når hun fortalte levende om sine møder med kolleger og patienter. Og så havde og har hun en stor gruppe af veninder, der er sygeplejersker. Det har altid fascineret og inspireret mig, at de holder sammen også nu, hvor de nærmer sig firs år.

Jeg var jo kun 22 år da jeg startede på uddannelsen, men jeg husker, at min mor var så stolt! Også da jeg blev færdiguddannet og de mange efterfølgende år, hvor vi har diskuteret sygepleje, har min mor altid stået som mit billede på en dygtig sygeplejerske. Dette både i forhold til de mange kliniske kompetencer, men også når vi diskuterede forhold mellem teori og praksis og når vi var fagpolitisk uenige eller enige. Først og fremmest så er jeg sikker på, at det er min mors fortjeneste, at jeg er blevet sygeplejerske, og jeg er uendeligt taknemmelig for denne inspiration, fordi det har betydet, at jeg i mere end 30 år på så mange forskellige måder har kunnet beskæftige mig med noget, der er så meningsfuldt, som sygepleje både i en klinisk kontekst, som underviser og forsker.

Anne Bendix Andersen og hendes forbillede 80 årige mor, Lis Fjordside (privat foto)

Lis Fjordside da hun blev sygeplejerske i september 1967 (privat foto).

Fortælling 23: Birgit -en kølig kvinde med med svært til latter

Af Ditte Marie Hammer, sygeplejerske og kreds næstforkvinde i Kreds Hovedstaden

En række tilfældigheder gjorde, at jeg i bagkanten af 80'erne befandt mig på et kollegieværelse på Bispebjerg Sygeplejeskole, og pludselig skulle jeg i den sidste praktik.

Det var her jeg mødte Birgit, som ikke havde behøvet at præsentere sig, for ingen kunne være i tvivl om at hun var afdelingssygeplejerske. Ulasteligt uniformeret uden overflødige kuglepenne i brystlommen. Frisuren var praktisk, blikket gråt og fast, og hun var så rank, at man næsten savnede et flag på toppen af alt det hvide!

Som jeg husker det, deltog hun i alle rapportsituationer og havde fuldkommen styr på alle patientforløb i afsnittet. Hun var fagligt utroligt dygtig og hævdede aldrig stemmen uanset hvor tåbeligt et spørgsmål var. Hendes filosofi var at dagen skulle starte i højt tempo, for så at skrue ned efter frokost når patienterne skulle middagshvile.

Tidstro dokumentation var hendes helt store hjertebarn, og da jeg en dag sagde, jeg ville skrive rapport senere, svarede hun at det altså ikke kunne nytte noget, for hvis jeg faldt død om, ville ingen jo kunne vide hvad der var sket med patienten?

Jeg nåede lige at føle mig lidt stødt og ligegyldig.

Som månederne gik, ville jeg dog virkelig gerne imponere hende. Både fordi der var arbejdsløshed blandt nyuddannede sygeplejersker, og mest fordi hun bare var helt særlig. Min kontaktsygeplejerske hed Ingeborg og var en hjertevarm jyde, som jeg glimtvist kunne charmere og få til at grine. De øvrige sygeplejersker grinede også, kunne lide chokolade, og talte om helt almindelige ting som mad, familie og ferieplaner.

Birgit grinede ikke særlig meget og var IKKE til fals for min charme. Det eneste der kunne imponere hende, var tilsyneladende høj faglighed, mødestabilitet og ditto tempo.

På et tidspunkt skulle der startes et ernæringsprojekt op, for at se om en indsats for de småtspisende hoftedamer kunne bedre overlevelsen. Jeg var fyr og flamme, fordi jeg så det som en chance for at vise jeg var andet end gode ben. Gik ind på Birgits kontor (som 'by the way' var cirka 4 kvadratmeter og fuldkommen upersonligt) og fremførte mit ønske om at være med i projektet, hvorefter hun nøgternt svarede at hun ikke var sikker på jeg var kompetent nok!

Stilhed.

Hun ville tænke over det.

Jeg fik lov, og jeg knoklede!

Luftede ud på stuerne inden måltider, redte sengene, mobiliserede, spiste sammen med patienterne, konverserede, lavede særlige måltider, børstede gebisserne så smagsoplevelsen var optimal, ryddede og pyntede sengebordene så det næsten lignede Nimb. Dokumenterede det så detaljeret, at 'På sporet af den tabte tid' næsten virkede som pixi-bog. Jeg tror måske hun nikkede anerkendende et par gange i løbet af projektperioden, og i hvert fald blev jeg fastansat, hvad der var ganske stort de år.

Men hvorfor er hun stadig den sygeplejerske som først popper op, når nogen siger 'rollemodel'? Umiddelbart har jeg tegnet et billede af en kølig kvinde med svært til latter?

Hun var TYDELIG.

Jeg var aldrig i tvivl om hvad hun mente skulle prioriteres. Jeg kan den dag i dag høre hendes stemme, og tror jeg ved, hvad hun ville have sagt i den pågældende situation.

Hun var altid FAGLIG.

Kunne en handling ikke begrundes fagligt, skulle den ikke udføres og en del af fagligheden var også at være ærlig og turde sige højt at nogle forslag var bedre end andre.

Hun stillede KRAV.

Til os andre, men i høj grad også til sig selv.

Kravene var eksplicitte og det var klart hvornår de var indfriet.

RAMMERNE var tydelige.

Jeg vidste altid hvad der var til drøftelse og hvad der bare 'var'.

Hun var PROFESSIONEL.

Hun søgte aldrig legitimitet ved at dele private forhold og den dag i dag ved jeg ikke, om hun havde børn, mand eller kæledyr. Jeg skulle ikke forholde mig til hende som person, men til den funktion hun havde.

Sidenhen har jeg haft mange ledere, gode og mindre gode. Der har været hvad-synes-du-selv-ledelse, prioritering af vagtdækning fremfor faglighed, bekymring for at stille krav, og konstant skiftende rammer. Det er blevet klart for mig, hvor mange kræfter det koster mig, hvis jeg i en travl hverdag, også skal forholde mig til private forhold, hvor der ligger en slet skjult forventning om jeg skal huske at spørge ind til hvordan det gik med Halfdans første dag på Frit, eller om Pote er blevet frisk igen efter sin maveinfektion?

Birgits ledelse skabte en enorm tryghed hos mig, og gav mig ro til faglig og personlig udvikling fordi hun havde fagligheden og ikke sig selv i fokus. Mødet med hende har været afgørende for mit sygeplejeliv, og jeg håber at alle sygeplejersker oplever, og måske endda får lyst til at blive nogens Birgit.

Fortælling 24: Min drivkraft som sygeplejerske er skønne kollegaer

Af Sisse Julie Kampmann Bruun, operationssygeplejerske, ortopædkirurgisk Bispebjerg Hospital

Jeg tror på, at alle har noget at byde ind med og alles faglige vinkel er vigtig, hvis vi skal gøre det bedste for vores patienter. For det er patienterne, der er omdrejningspunktet, det er derfor vi sygeplejersker er her, på operationsgangen.

Selvom alle kollegaer er vigtige, så er der nogle, der sætter et særligt aftryk. Jeg har heldigvis mødt flere af den slags kollegaer. En af dem er Hanne.

Det særlige ved Hanne og de andre særlige sygeplejersker er:

- Vi griner meget sammen.
- Vi elsker at nørde faglighed - fejle og lære at det.
- Vi har en fælles forståelse for, at hvis ikke vi udvikler fagligheden, så afvikler vi den.
- Det vi kan gøre sammen, giver vores patienter bedst muligt resultat.

Mine forbilleder Hanne og Sisse på operationsstuen (privat foto)

Fortælling 25: Sygeplejerske helt ind til benet

Af Stine Thestrup Hansen, Sygeplejerske, Cand.cur., ph.d.

Min vej ind i sygeplejefaget begyndte tidligt. Allerede som 17-årig blev jeg optaget af omsorgsarbejde og relationer. At hjælpe andre mennesker og være til stede i den menneskelige kontakt har siden været en drivkraft i mit virke, stærkt understøttet af en passion for de praktiske håndværksmæssige og instrumentelle aspekter af sygeplejen – såsom at administrere medicinsk kræftbehandling – hvilket for mig bidrager til at gøre sygeplejefaget både meningsfuldt og fagligt stimulerende. Senere i mit sygeplejefaglige virke er jeg gået forskningens vej og har rettet mit faglige arbejde mod, hvordan vi systematisk kan styrke og evidensbasere sygeplejens praksis. Omsorgen som praksis og begreb har været kilde til min både personlige og faglige udvikling, og denne udvikling har været uløseligt forbundet med de inspirerende sygeplejersker jeg har mødt undervejs.

Min første erfaring med professionel omsorg opstod, da jeg i gymnasiet begyndte at arbejde på et plejehjem. En veninde introducerede mig til stedet, og kort efter blev jeg ansat på demensafsnittet. Her mødte jeg afdelingssygeplejersken Britta – en sygeplejerske med stærke værdier, faglighed og menneskelig indsigt. Britta formidlede omsorgens etiske grundlag og betydningen af at møde mennesker med respekt og værdighed. Det var hendes måde at introducere mig til arbejdet og det daglige samspil med beboerne, der plantede frøet til en faglig identitet, jeg siden har udviklet og forankret i mit professionelle virke.

Det var også her, på selvsamme plejehjem, at jeg første gang stødte på en sygeplejestuderende. Hun var ung, udstrålede engagement, faglig sikkerhed og personlighed – og blev et forbillede for mig. Hun inspirerede mig til at overveje sygeplejefaget som en professionel vej, særligt fordi det rummede en mangfoldighed af muligheder og karriereveje, hvilket tiltalte mig som 19-årig, der endnu ikke havde lagt en fast plan for fremtiden.

Sygeplejerskeuddannelsen blev et vendepunkt for mig - fra manglende skoleinteresse til faglig og personlig opblomstring. Her oplevede jeg en blomstring i spændingsfeltet mellem de humanistiske og naturvidenskabelige fag. Uddannelsens kombination af teori og praksis ramte noget i mig – det føltes rigtigt, meningsfuldt og nødvendigt. Det var ikke uden udfordringer, men netop derfor var det en dannelsesrejse, der krævede og gav mig noget dybere. I løbet af uddannelsen opstod også en oprigtig interesse for at forske med mennesker – en fascination af forskningsmetoder og deres anvendelse i praksis. Tanken om at kunne bidrage til en kontinuerlig forbedring af sundhedsvæsenet gennem systematisk viden og forandring udgjorde et nyt perspektiv på, hvad sygepleje også kunne være.

Mod afslutningen af uddannelsen i 2008 var jeg stadig nysgerrig og videbegærlig. I en afgørende samtale med studievejlederen og underviseren Merete – en underviser, jeg havde stor tillid til – blev jeg opfordret til at søge videreuddannelse. Merete havde tidligere støttet mig i tilrettelæggelsen af et udvekslingsophold i Finland på 5. semester, hvilket havde været en både udfordrende og lærerig oplevelse, der gav mig mod og selvtillid. På Meretes opfordring søgte jeg ind på kandidatuddannelsen i sygeplejevidenskab ved Aarhus Universitet, som jeg gennemførte fra 2008 til 2010 parallelt med, at jeg varetog et klinisk arbejde som nyuddannet sygeplejerske på en sengeafdeling.

Siden da har jeg haft forskellige funktioner i sygeplejen: først som sygeplejerske på hospital, derefter nogle år i salgsverdenen inden for medicobranschen og derefter tilbage som klinisk sygeplejespecialist på hospital. Her påbegyndte jeg et ph.d.-forløb, og i dag arbejder jeg som forskningsansvarlig sygeplejerske i en klinisk afdeling på Sjællands Universitetshospital. Derudover er jeg postdoc og underviser og vejleder ved universitetet. Kombinationen af det kliniske og det akademiske passer rigtig godt til mig – jeg er fortsat sygeplejerske helt ind til benet med en kliniknær funktion i sygeplejen og får samtidigt stimuleret mit vedvarende videbegær.

Jeg tør godt sige, at jeg selv synes, jeg har jordens bedste – og for mig mest meningsfulde – arbejde. Derudover har jeg altid vægtet højt, at mit arbejde kunne forenes med det familieliv, jeg har ønsket mig – og her har sygeplejefaget rummet mange gode muligheder.

Når jeg reflekterer over, hvem der har formet mig som sygeplejerske, er det især personer, der har mødt mig med tillid og nærvær, som har haft størst betydning. Fagfæller og vejledere, der har set mig – ikke kun som studerende eller kollega, men som menneske – og som har stillet reflekterende spørgsmål, udfordret mig fagligt og troet på mit potentiale i sygeplejen. Britta og Merete har begge to været afgørende for min personlige vej i sygeplejen og står for mig i dag stadig som stærke sygeplejefaglige forbilleder. Deres faglige autoritet og menneskelige tilgang har ikke blot inspireret, men også forankret faget i mig. Deres betydning rækker langt ud over min studietid – de har været med til at forme den sygeplejerske, jeg er i dag.

Jeg håber, at min fortælling kan være med til at inspirere andre til at vælge sygeplejen.

Stine Thestrup Hansen (privat foto)

Fortælling 26: Hvem har inspireret mig til sygeplejefaget

Af Rikke Volmer Brandsen, sygeplejerske og områdeleder

Fra jeg startede på sygeplejeskole i 1993 og indtil nu har jeg mødt flere dygtige og inspirerende sygeplejersker, som er hæderlige personer inden for sygeplejen, og de besidder alle kvaliteter, der er noget udefinerbare.

De er ikke blot intelligente eller har en god beherskelse af sygeplejefaget. Faktisk har de en essens, der indebærer mere end simpel kompetence, som har fanget mig i en sådan grad, at jeg ofte ønsker at efterligne dem eller lære af dem.

De har og er hver især med til at drive min motivation og er med til at jeg opnår mine mål inden for faget.

Disse sygeplejersker har en stor empati, ydmyghed og integritet. De accepterer deres egen usikkerhed og tager udfordringer på sig med interesse for sygeplejefaget.

Stor tak til alle jer.

Fortælling 27: Noget om sygepleje og det levede liv

Af Lisbeth Aaskov Falch, sygeplejerske, lektor, ph.d., MHH og forkvinde for Sygeplejeetisk Råd

Hvad er et godt og meningsfuldt liv? Hvorfor vælger mennesker at leve og indrette deres liv, som de gør – er det et bevidst valg eller blot noget, der er blevet til undervejs? Hvorfor håndteres udfordringer som tab, sygdom og lidelse så forskelligt?

Eksistentielle spørgsmål som disse har altid optaget mig. Og når jeg nu skal svare på det spørgsmål, som er stillet mig – hvorfor jeg blev sygeplejerske – så ligger en del af svaret netop her.

For mig er et særligt privilegie ved at blive sygeplejerske at møde mennesker med vidt forskellige livshistorier, forestillinger om det gode, meningsfulde liv samt måder at indrette sig og takle sygdom. Mange levede liv og livshistorier, som jeg aldrig var stødt på, hvis ikke det var i min rolle som sygeplejerske. Jeg har været forundret over alle de mange måder mennesker kan leve deres liv på og har opfattet som værende det gode og meningsfulde liv. Nogle menneskers livsanskuelser og måder at leve på lå tæt op ad min egen og var derfor mere genkendelige og forståelige. Andre derimod var så forskellige fra mit eget udgangspunkt, at jeg virkelig skulle gøre mig umage for at forstå, hvad de opfattede som et godt og meningsfuldt liv.

Som sygeplejerske har jeg været til stede i situationer, hvor sygdom har udfordret menneskers mulighed – midlertidigt eller varigt – for at leve det liv, de selv opfatter som godt og meningsfuldt. Der er noget dybt meningsgivende i at kunne støtte og hjælpe netop dér, hvor livet slår sprækker, og hvor både glæde og smerte er nærværende – med den særlige faglighed, jeg som sygeplejerske bringer med mig.

Som forskende sygeplejerske har jeg fortsat fulgt menneskers levede liv gennem feltarbejde – i et forsøg på at give stemme til deres oplevelser med sundhedsvæsenet.

Jeg håber og tror på, at jeg også gennem min forskning kan være med til at skabe rammer for en sygepleje og et sundhedsvæsen, der tager afsæt i menneskers levede liv, livshistorier og ikke mindst deres forestillinger om det gode og meningsfulde liv.

Sygeplejerske Lene Malmstrøms digte har fulgt mig hele mit virke og sætter så fint ord på sygepleje og det særlige ved at være sygeplejerske.

I hendes digt "En gang imellem sker det" – hvor man med fordel kan erstatte 'hospitalet' med 'sygeplejen' – er et citat, der på rammende vis indfanger, hvorfor jeg valgte at blive sygeplejerske:

En gang imellem sker det

en gang imellem sker det
at hospitalet er så tæt
på jorden
på glæden
og på smerten
at jeg ikke ønsker
at arbejde andre steder end her
(Malmstrøm, 1996)

Fortælling 28: Hvordan kom jeg lige til at arbejde med teknologi i sygeplejen?

Af Ulla Gars Jensen

Mit navn er Ulla Gars Jensen, og min rejse som sygeplejerske begyndte i marts 1986, da jeg blev uddannet fra Rigshospitalets Sygeplejerskole. Min første stilling var på reumatologisk afdeling på Rigshospitalet, og senere arbejdede jeg på medicinsk afdeling på Hørsholm sygehus. I 1994 tog min karriere en ny drejning, da jeg blev sygeplejelærer på Rigshospitalets Sygeplejerskole. Uddannelsen har været igennem en del fusioner og i dag hedder mit arbejdssted Sygeplejerskeuddannelsen på Københavns Professionshøjskole (KP)

I 2011 skete der noget, der vakte min interesse inden for teknologi og sygepleje. Jeg blev en del af det danske forskningsprojekt Technucation, som undersøgte, hvilken teknologiforståelse sygeplejersker har brug for i deres daglige arbejde. Dette projekt åbnede mine øjne for, hvordan teknologi kan integreres i sygeplejerskeuddannelsen og praksis.

Gennem Technucation-projektet blev jeg engageret i at forstå og formidle teknologiens rolle i sygepleje. Projektets hovedresultater blev anskueliggjort i TEKU-modellen, som viser, hvilken teknologiforståelse der er nødvendig i det professionsfaglige arbejde. Denne model bygger på empirisk forskning og har været en central del af mit arbejde siden projektets afslutning i 2015.

Efter Technucation har jeg fortsat med at arbejde med teknologi i sygepleje gennem forskellige projekter. Som lektor og faglig koordinator har jeg arbejdet på at integrere teknologiforståelse i sygeplejerskeuddannelsen. Jeg ser et stort potentiale i at uddanne teknologisk kompetente sygeplejersker, der er klar til at møde fremtidens udfordringer i sundhedsvæsenet.

Teknologiens og digitaliseringens udvikling har sat teknologiforståelse på dagsordenen i mange politiske strategier. Den nye uddannelsesreform for professionsbachelor- og erhvervsakademiuddannelser i Danmark fokuserer på sundhedsinnovation og brug af nye teknologier og teknologiforståelse. På sygeplejerskeuddannelsen på KP har vi i samarbejde med Chefkonsulent Claes Mørkeberg igangsat udviklingen af teknoetik for teknologiforståelse i uddannelsen.

Teknoetik er vores måde at tage ansvar for at uddanne fagprofessionelle med en professionsfaglig teknologiforståelse. Det dækker ikke kun tekniske færdigheder, men også et bredere læringsinitiativ, der integrerer teknologi, etik, professionel udvikling og digital dannelse. Målet er sammen med klinisk praksis at sikre, at dimittender fra KP kan træde ud i en digitaliseret praksis med en tidssvarende teknologiforståelse.

Fortælling 29: Inspiration til forskning og uddannelse

Af Mia Christine Løvbo Willadsen, sygeplejerske, cand.scieint.san, forskningssygeplejerske, Rigshospitalet

Da jeg startede på sygeplejerskeuddannelsen på Diakonissestiftelsen tilbage i 2020 blev det meget hurtigt klart for mig, at forskning var den vej, jeg ville med min sygepleje. Vi havde flere undervisere, der aktivt arbejdede med forskning, og jeg kan tydeligt huske, da vi begyndte at få undervisning i kvantitative studier. Det fangede mig med det samme.

Vores underviser Anne-Katrine Mathiassen (Trine) fortalte os om den forskning, hun havde lavet inden for ældreplejen sammen med seniorforsker Britta Hørdam. Jeg var så heldig, at jeg fik lov til at blive en del af deres nyeste projekt om livskvalitet blandt ældre på plejehjem under corona-pandemien.

Vi holdt møder, hvor vi drøftede ældresektoren, og hvordan man kunne få unge sygeplejersker til at interessere sig for området. Det var to områder jeg aldrig havde forestillet mig ville interessere mig - ældre og kvalitativ forskning. Men Britta tog mig med til interviews på plejehjemmet, hvor vi interviewede de ældre om deres oplevelse af deres selvvaluerede helbred og livskvalitet under corona-nedlukningen, før og efter covid-19-vaccination. Meget overraskende for mig var det enormt spændende, og det gav mig blod på tanden. Jeg var en del af projektet "Med forskeren i felten" fra 3.-7. semester og vi fik i den tid udgivet artikler i Fag og Forskning og Dansk Gerontologisk Selskabs nyhedsbrev.

Jeg var efterfølgende så heldig at få job på det kardiologiske forskningsprojekt Dane-Heart på Rigshospitalet, hvor jeg stadig arbejder i dag. Projektet havde besluttet at give sygeplejerskestuderende muligheden for, at arbejde med forskning under uddannelsen, så deres team ikke længere bestod udelukkende af medicinstuderende. Da jeg blev færdiguddannet sygeplejerske, fik jeg lov at forsætte som teamkoordinator for de sygeplejestuderende. Jeg har haft det privilegie at være med til at ansætte yderligere 11 sygeplejerskestuderende siden sommeren 2023.

Mine oplevelser med Trine og Britta og den kvalitative forskning fik mig til at søge ind på den Sundhedsfaglige Kandidat på SDU. Jeg afslutter min kandidat her i juni 2025. Det har været en spændende uddannelse med undervisning i alt fra biostatistik til sundhedsantropologi, og jeg tager mange gode kompetencer med derfra.

Jeg er meget taknemmelig for, at Trine så en kommende forsker i mig og lod mig komme med i Corona-projektet. Det var en fantastisk mulighed, og det var så inspirerende at få indsigt i forskning, som jeg ellers ikke selv havde troet ville interessere mig. Det var et initiativ under uddannelsen, som jeg håber fortsat kan inspirere flere af de kommende sygeplejersker.

Foto: Mia Christine Løvbo Willadsen.

Billedet er fra min dimission, hvor jeg holdt tale om forskningsprojektet.

Fortælling 30: Inspiration til forskning i sygeplejen -"Intet er så praktisk som en god teori"

Af Britta Hørdam, seniorforsker ph.d., cand. cur, sygeplejerske

Som sygeplejerske har jeg altid været optaget af, om den viden vi praktiserer er evident, at den er dokumenteret, og om vi ved, at det er den bedst mulige pleje og behandling til patienterne. Siden slut 70'erne har sygeplejersker herhjemme udforsket klinisk praksis inden for forskellige områder som for eksempel: liv efter lammelse, sundhedspleje, ældre og egenomsorg, samarbejde med patienterne og meget mere.

I min forståelse defineres forskning i sygepleje som den forskning, der tager afsæt i hvilket problem/spørgsmål/dilemma, sygeplejersken ønsker at undersøge, og generere ny viden om til gavn for både patienter og vores faggruppe. "Initiativet til forskning starter ofte med et praktisk problem, som skal løses" (Lorensen 1984)[2].

Ældre og egenomsorg er en forskning, der har inspireret til og dokumenteret det at forebygge indlæggelse af ældre medborgere, oprette hjemmepleje på døgnbasis, etableret dagcentre og opsøgende forebyggende besøg hjemme. Forskningen blev gennemført med både en kvantitativ og kvalitativ metode fra 1976-1980 (Lorensen 1980). Historikken og den sundhedsfaglige udvikling taler i dag for, hvor banebrydende denne forskning i sygeplejen er.

"Forskning er en proces, som sættes i gang af en irritation – en utilfredshed med tingenes tilstand eller nuværende viden" (Wanderbilt 1970)[3].

Sygeplejerske Doris Christensen har undersøgt liv efter lammelse, en beskrivelse af tidligere patienters oplevelse af at have haft en blodprop i hjernen eller en hjerneblødning. Resultaterne af dette kvalitative studie dannede grundlag for en lærebog til sygeplejefaget, der siden 1985 er en del af sygeplejeuddannelsen om netop følgerne af lammelse (Christensen 1985). Imponerende arbejde.

"En ting er givet, at hvis sygeplejen skal udvikles, må den bygge på selvstændig forskning i sygepleje" (Nielsen 1980).

Sundhedsplejerske Else Guldager har undersøgt sundhedspleje på vægten (1992), hvor børn og forældre med normal sundhedspleje sammenlignes med børn og forældre, som har været udsat for sundhedsplejerskemangel. Denne metode - grounded theory - har kunnet besvare spørgsmålene i forskningen. Endnu et eksempel på ny banebrydende viden for sundheds- og sygeplejen.

Således inspireret af pionererne indenfor forskning i sygepleje, hvor flere og flere er kommet til, og især den vigtige viden, inden et nyt forskningsprojekt søsættes, er det afgørende at afklare metodevalg: Spørgsmålet bestemmer metoden. Min egen indledende forskning i sygepleje er sygepleje præ- og postoperativt til ældre med ny hofte, og hypotesen, jeg undersøgte lød: "Patienter over 65 år, der får ny hofte, opnår tilsyneladende ikke den livskvalitet og egenomsorgskapacitet, som operationen kunne medvirke til" (Hørdam 1998).

Dette blev udforsket i tre dele:

1. En tværsnitsundersøgelse, der dokumenterer, hvordan patienterne vurderer deres egen helbredsstatus og livskvalitet.
2. Et klinisk kontrolleret forsøg med patienterne, som tilfældigt deltog i konventionel behandling eller i en gruppe med et nyt patientcentret program (coaching to selfcare). Dette nye tiltag viste signifikante resultater.
3. Til sidst blev patienternes kvalitetsjusterede leve år beregnet (QALY).

Resultaterne viste generelt længere liv med højere livskvalitet. Efterfølgende gennemførtes et post-doc projekt med titlen: "Sikkerhed og tryghed i hverdagen med ny hofte" med det formål at måle effekten af, at patienterne tilbydes coaching to selfcare intervention postoperativt hjemme. Dette initiativ blev ligeledes en succes, og det blev en del af Center for Offentlig Innovations program, hvor vi som first movers testede en ny model for vidensdeling (spredningsguide) for coi.dk. Det førte igen til EPSA-prisen for best practice (European Public Sector Award 2019).

Som underviser og vejleder for bachelorstuderende, master-, kandidat- og ph.d.-studerende har jeg haft mulighed for at være aktiv forsker indenfor forskning på mange niveauer og med forskellige metoder.

Vand og sæbe versus badeservietter, ældres livskvalitet under corona-krisen samt follow-up interviews, sygepleje til patienter med prostatacancer, ældre patienters modtagelse på sygehus, studerendes vurdering af undervisning, og i EU-regi både sygepleje til patienter med fraktur og ny hofte, ældre med urinvejsinfektion, ældre med delir og meget mere. Hospital i hjemmet er seneste bogprojekt (2025), og lur mig om ikke det giver inspiration til flere forskningsprojekter. Jeg fortsætter, så længe det giver mening.

Det har samtidig medført en omfattende formidling af både peer review artikler, faglige artikler og lærebøger, konferencedeltagelse med både orale præsentationer og posters.

Det er naturligvis ikke alle sygeplejersker, der behøver at forske, men mit budskab er, at alle i faggruppen har mulighed for at deltage og få kendskab til processen, resultaterne og implementeringen.

Lige nu er jeg optaget af brug af intelligente bleer hos ældre med inkontinens, så jeg fortsætter det gode og nyttige samarbejde i praksis.

Det er meget tilfredsstillende at forbyde sig i et selvoplevet klinisk dilemma, der også både er uddannelses- og samfundsrelevant. Det hele er gennemført i samarbejde kollegaer på de respektive sygehuse, plejehjem og i hjemmeplejen.

Britta Hørdam (yderst til højre) og teamet modtager European Public Sector Award prisen i Provincial Government House Maastricht, Holland 2019.

Fortælling 31: Aase

Af Ditte Marie Hammer, sygeplejerske og kreds næstforkvinde i Kreds Hovedstaden

Aase nåede at stå som et fagligt og personligt fyrtårn for flere generationer, både som leder og kollega – selv var jeg heldig at være hendes kollega i omkring fem år.

De sidste par årtier inden sin velfortjente pension var hun i Traumecenteret, hvor alle patienter som kom i hendes hænder, blev modtaget og behandlet med både faglighed og værdighed, uanset årsagen til at de var landet netop dér.

Aase modtog dybt kriminelle, socialt udsatte og helt "almindelige" borgere, og alle blev de behandlet uden fordomme, med faglighed og største nænsomhed. Aase så altid mennesket bag symptomerne, og var der ikke ved første øjekast de store ressourcer, skulle hun nok blive ved at lede til hun fandt dem.

Aase lod sig ikke slå ud af kurs eller forføre af adrenalinrus, trods miljøet lagde op til det. En forstuvet fod blev taget lige så alvorligt som et større traume, og det er svært at forstå, hvordan hun altid kunne finde empati og nærvær i mødet med både kolleger og patienter.

Aase havde altid let til latter, og en befriende evne til også at kunne grine af sig selv når situationen krævede det. Hun var altid generøs med sit humør og store viden, og aldrig for travl til at give et fagligt eller personligt råd. Hendes mangeårige erfaring i forskellige stillinger, og ikke mindst som mor og menneske, gjorde hende til førstevalget for mange af os, når også det personlige liv slog knuder.

At fremhæve sig selv ved Aase slet ikke hvad er!

Hun rødmede under blusen når hun blev rost, og skyndte sig at tage en klokke for at situationen ikke skulle udvikle ved at flere kolleger stemte i. Altid beskeden, måske med et lille fnis, og altid loyal og talte andres indsats op.

Aase var altid ulasteligt uniformeret (og i øvrigt ganske loyal i forhold til makeup valg,) og det var aldrig personen Aase patienten skulle forholde sig til, men i stedet for SYGEPLEJERSKEN Aase.

Aase var optaget af at udfylde rollen til perfektion, og gjorde det.

Når man ved, at firkløveren betyder lykke i arbejdet med patienterne, og den røde farve symboliserer kærligheden, var hun nærmest legemliggørelsen af vores emblem.

Jeg er så taknemmelig for, at jeg fik lov at arbejde sammen med hende, og hun har helt sikkert været medvirkende til, at jeg stadig er i faget.

Fortælling 32: Medmenneskelighed i praksis

Af Jennifer IV Putnam Achen, sygeplejerske, afdeling for multisygdom, Frederikssund Hospital

Indtryk 1

En sygeplejerske på min første praktik på Bispebjerg Hospital genoptræningsafdeling i ca. 2006: Alle var gået for at spise frokost efter at patienterne var "puttet" til at hvile efter deres middagsmad. Men jeg passede i min første praktik (klinik) en patient, der havde haft diarré. Og blev ved med at have det. Jeg var helt ny og anede ikke, hvor jeg skulle starte med at vaske. Det var overalt. Sygeplejersken sagde: "Det skal du ikke stå med alene", og udsatte sin frokost for at hjælpe mig. Det gjorde et stort indtryk på mig.

Jeg tænker, at min egen vejleder var smuttet. Og denne sygeplejerske valgte at hjælpe. Som vi jo skal. Hjælpe. Det gjorde indtryk, fordi det gik op for mig, at der ikke altid er nogen, der vil hjælpe. At selvom vi alle har valgt en uddannelse, der netop forsøger at tiltrække de mennesker, der angiveligt skulle være medmenneskelige, så var der alligevel ikke mange, der lige ville tilsidesætte sin tid for at hjælpe et medmenneske, mig, med at ordne og vaske en patient. Jeg søger, at der bliver mere fokus på det medmenneskelige og patientnære.

Indtryk 2

En palliativ sygeplejerske på Frederikssund Hospital i 2011: Jeg sad ved siden af min far, der skulle dø. Han var lige kommet efter et afskyeligt forløb på kun 4 ugers sygdom, hvor jeg havde haft ham indlagt frem og tilbage på Gentofte, imens jeg selv var højgravid og havde en 7-årig, der netop havde mistet sin farmor. Nu var det så hendes morfar, der var syg. Og forløbet havde været kort, men meget intenst. Han var 54 år gammel, og jeg havde min nyfødte søn på armen.

En sygeplejerske kom ind og tilbød mig mad. Der var kamsteg, og det var min fars favorit. Så jeg spiste en tallerken kamsteg og drak en øl på hospitalet, sammen med min lille dreng. Sygeplejersken havde det fornødne overskud til at tilbyde mig mad og øl, der var passende i forhold til netop denne situation. Da jeg kommenterede, at flæsksteg altid var min fars hof-ret, udbrød hun, at så var det jo på sin plads.

Selve seancen tog ikke lang tid, men hendes tilgang til mig som pårørende har inspireret mig dybt, og nok lagt grundlaget for, hvordan jeg entrer en patientstue i dag. Sikken indlevelsesevne, tænkte jeg dengang. Her vil jeg arbejde en dag, sagde jeg. Det gør jeg næsten. Ikke helt, men næsten.

Fortælling 33: En rejse fra elev til generalist og videre til specialist

Af Else Sværke Henriksen, koordinerende sårsygeplejerske, Sjællands Universitets Hospital, Nykøbing F

Som ung sygeplejeelev blev jeg præsenteret for Patricia Benners bog: Fra novice til ekspert. Med Dreyfus-brødrenes teori viser hun gennem eksempler, hvordan sygeplejerskearbejde ændrer sig med større viden og erfaring. Den erfarne og reflekterende sygeplejerske er således en afgørende faktor for udvikling af den bedste kliniske praksis.

Jeg mødte mange meget erfarne sygeplejersker – wow, jeg ville også være erfaren. Jeg lod mig imponere og inspirere.

Da jeg efter nogle år på sygehuset skiftede til primær sektor, mødte jeg en helt ny verden og en ny måde at arbejde på. Jeg mødte bl.a. personer med sår, der ikke helede. Nogle som havde levet med sår i mere end 25 år. Sår der væskede, lugtede og gav smerte. Nogle borgere havde indrettet deres liv efter sygeplejerskerne. Jeg undrede mig. Hvilken livskvalitet er det? Kunne det mon gøres bedre?

På et tidspunkt fik jeg en kollega med længerevarende efteruddannelse for sygeplejersker, der behandler sår. Hun gjorde en forskel. Hun kom med ny viden til gavn for borgerne og for os sygeplejersker. Hun rejste videre til et andet job, og jeg fik mulighed for at søge samme efteruddannelse. Jeg blev optaget. Det var internat på Diakonissen en uge ad gangen fordelt over et år. Her mødte jeg mange meget erfarne og kompetente sygeplejersker, og jeg nød at lytte til deres erfaringer, når vi om aftenen sad i stuen på loftet. Jeg sugede til mig og lod mig inspirere.

Dagene blev fyldt med spændende undervisning. Underviserne gjorde et meget stort indtryk på mig. Meget dygtige og kompetente sygeplejersker fra Videncenter for Sårheling. De var samtidigt ydmyge og opsøgende for ny viden, og de delte af den viden, de havde i "rygsækken".

De blev mine idoler. De fik mig med i [*Dansk Selskab for Sårheling*](#) og lærte mig vigtigheden af at være lyttende og nysgerrig på ny viden – også på områder, hvor jeg allerede vidste meget. Jeg lærte at værdisætte faglig sparring. Jeg har haft mange timeres samvær med mine idoler. Ved hvert møde har jeg oplevet at bliver fyldt op med ny viden, god energi og faglige ideer. Jeg er dem dybt taknemmelig for denne mulighed.

Tidens udvikling gav mulighed for at fortsætte den faglige rejse ved at tage diplomkurser i sårbehandling, deltage i faglige konferencer, samtidigt med at viden blev testet i praksis og hele tiden udviklet og evalueret – ofte sammen med patienten.

"Når man ved noget og får ny viden, kan man blive overrasket over, hvor lidt man ved".

Samtidigt har jeg lært af mine idoler, at det er vigtigt at dele den viden, man har, og det gør jeg dagligt. Dels ved at se patienter i ambulatorie eller bed site sammen med kolleger, der ønsker sparring. Dels ved at undervise både internt og eksternt på alle niveauer.

Min opfordring til nye kolleger er, at være opsøgende og nysgerrig på ny faglig viden. At dele viden og melde sig ind i et fagligt selskab og på den måde at være med til at udvikle praksis.

DANSK SELSKAB FOR SÅRHELING

Fortælling 34: Kollegaer og patienter som inspiration

Af Helle Mathiasson, Sygeplejerske og Stråleterapeut

Der er utroligt mange, som har inspireret mig som sygeplejerske, nogle mere end andre selvfølgelig. Men igennem mit virke som sygeplejerske i 29 år har jeg arbejdet sammen med mange dygtige sygeplejersker.

Da jeg startede som 22 åring i akutmodtagelse på Herlev Hospital, var det mange af mine ældre erfarne kollegaer, som inspirerede mig. De var så dygtige, kunne alt syntes jeg. Siden 2001 har jeg arbejdet som stråleterapeut, her har jeg også haft mange utroligt kompetente kollegaer, unge som gamle.

De kollegaer som jeg ser mest op til, er dem som vinder patienternes hjerter. Det er dem, som forstår at se patienten som det hele komplekse menneske, ikke blot dem som ser patienten som en med en sygdom vi skal fixe, men dem som forstår at give fuld empati og tale med patienterne om alt det, som også er svært her i livet, når man bliver ramt af kræft. Dem som inddrager hele familien og ser det som en kompleks opgave med mange små veje, vi kan gå i vores pleje af familien.

Og så føler jeg mig enormt inspireret af patienterne, de som går igennem vores hænder. De som træder op på talerstolen til forskellige konferencer og giver deres indblik i, hvordan de har oplevet vores sundhedssystem på godt og ondt. De patienter og deres pårørende som efter deres behandling i stråleterapien skriver et kort til os. De patienter som siger tak efter endt behandling med tårer i øjnene, for hvordan skal de nu komme videre i livet, uden det sikkerhedsnet de har følt under sig, mens de gik til behandling.

Det er derfor, jeg er sygeplejerske og lever og ånder for at vores patienter oplever den bedste sygepleje og behandling, så de kan få lov til at leve det liv, de gerne vil.

Fortælling 35: At være sygeplejerske...- og hvorfor det er så skønt

Af Irene Charlotte Hesselberg, forkvinde for Lederforeningen i DSR. Sygeplejerske, leder, diplom i ledelse og Master i Public Health

"At være sygeplejerske, er ikke noget man arbejder som – det er noget man er."

At være sygeplejerske kræver stærke faglige færdigheder, helhedssyn og viljestyrke for patienter, borgere og pårørende – og også for kollegaer. Hvis man, som jeg, er så heldig at være ledende sygeplejerske, kræves disse egenskaber også for medarbejdere.

Jeg har både som sygeplejerske og leder altid ment, at det faglige argument er det bedste argument – det vil for mig altid være udgangspunktet for at se en helhed.

I disse tider, hvor tværfaglighed er i højsæde, uanset om vi taler om ældrereform eller sundhedsreform, så er tværfaglighed og nedbrydning af sektorgrænser det, der skal få helheden omkring borgere og patienter til at lykkes. Det gør det i min optik endnu vigtigere, at vi som sygeplejersker er stærkt fagligt funderet og bruger vores faglige stemme til gavn for borgere og patienter.

Jeg har den største respekt for de sygeplejersker, jeg møder eller har arbejdet sammen med, som udstråler tryghed. Når de er til stede omkring en patient eller borger, er det tydeligt, at de fagligt ved, hvad de skal gøre, og udover den specifikke, nogle gange højt specialiserede sygepleje, har de øje for mennesket, de sidder sammen med. Der drages omsorg, der reflekteres, der handles og alt sammen, så patientens eller borgerens situation og muligheder er for øje.

Så med Sygeplejerskernes dag som anledning til denne refleksion over, hvorfor det er skønt at være sygeplejerske – må jeg tilstå - at jeg har stjålet med arme og ben gennem hele min karriere...

Jeg har stjålet – eller tilegnet mig, lyder måske kønnere – fra mange dygtige sygeplejersker og ledere. Jeg har taget det bedste fra de store sygeplejerskeforskere.

Kari Martinsen har uden tvivl præget min tilgang til sygepleje, og hvor fortærsket det end kan lyde, har Florence Nightingale været mit forbillede i, at sygepleje er mere end en kærlig hånd i nøden. Det kræver knaldhård disciplin, mod og visioner, kampgejst for at åbne døre, skaffe penge, struktur og vigtigst: Sygeplejefaglig viden – og så handler det om følgeskab – det har jeg taget med i min ledelse.

Sammen med det har jeg min egen lille sygeplejefilosofi:

"Det har alle dage været mit mål at nå frem til et smil og helst et grin med alle, jeg møder i min 'vagt'. Uanset hvor dårlige patienter eller borgere er, og uanset hvor travlt mine medarbejdere eller ledere over og under mig har været, er et smil eller grin den korteste vej til at nå en løsning. Det er i det øjeblik, man kan mærke hinanden, og at situationen dermed er i trygge hænder".

For mig er det god sygepleje – og med den filosofi kan vi alle komme langt; sammen.

Fortælling 36: Vejen til verdens bedste job

Af Marta Paulsen, sygeplejerske, uddannelsesansvarlig vejleder og master studerende.

Som ung havde jeg altid drømt om at blive farmaceut. Men livet ville noget andet for mig. Pludselig landede jeg i Danmark, på Bornholm. Jeg havde et lille barn med mig og havde ikke mulighed for at pendle til og fra København for at blive farmaceut. Jeg valgte derfor at søge ind på sygeplejerskeuddannelsen på Bornholms Sundheds- og Sygeplejeskole i sommeren 2008. Jeg kan huske, at jeg var lidt sent ude med ansøgningen, men allerede i starten mødte jeg en (skolens rektor), som tog imod mig med åbne arme, motiverede mig og gav mig troen på, at jeg kunne komme ind. Og jeg kom ind. Jeg kunne blive sygeplejerske.

En helt ny verden åbnede sig for mig. Jeg var så spændt og forventningsfuld både til undervisningen og klinikken, men også til mig selv. Sproget skulle poleres og det hele var så overvældende. Jeg var i gang med at blive en vigtig person. Jeg havde kun en lille viden om, hvilke opgaver sygeplejersker har, og hvad de ellers står med til dagligt. Jeg fik udvidet den viden undervejs mange gange.

Jeg har være sygeplejerske i 13 år og har ikke fortrudt mit valg en eneste dag. Jeg mener, at jeg har verdens bedste job, et betydningsfuldt job og jeg elsker, at jeg kan gøre en forskel for andre.

Som studerende har jeg mødt mange fagprofessionelle, men Jeanne har inspireret mig til den sygeplejerske, jeg er nu. Jeg mødte hende den gang, jeg var i praktik i hjemmeplejen. Jeg beundrede hendes måde at være på. Uanset hvilken situation hun stod i, var Jeanne altid smilende, åben, imødekommende, omsorgsfuld og lyttende. Den måde hun tilgik borgerne i eget hjem på... sådan en sygeplejerske ville jeg være.

Jeanne var også fantastisk overfor mig som studerende. Altid klar med en forklaring og masser af viden og erfaring, som hun delte rigeligt af. Den varme og forståelse kan jeg stadig mærke den dag i dag.

Bodil mødte jeg ude i psykiatrien. Hun var en skøn og omsorgsfuld vejleder, jeg fik på åben afdeling. Jeg kan huske Bodils varme blik og pædagogiske evner, som overgik alt. Den sygeplejerske troede på mig. I klinikken på sygehuset, på modul 11 og 12, fik jeg skiftet vejleder og pludselig følte jeg mig igen set, lyttet til og værdsat. Der var der en, som skubbede kærligt til mig og gav mig troen på egne evner. Det var så yderst vigtigt for mig.

Som færdiguddannet blev jeg ansat på neurologisk afsnit på Bornholms Hospital, samme sted hvor jeg sluttede min kliniske uddannelse. Alle de mennesker som var sygeplejersker og assistenter, blev mine kolleger, og jeg er blevet taget imod med åbne arme af dem alle sammen. Jeg blev medlem af et stærkt fagligt team, et team bestående af engagerede, dygtige fagpersoner. Jeg sugede al viden til mig. Der var der en, som sagde til mig, at en dygtig sygeplejerske er en ydmyg sygeplejerske. DET har jeg haft med mig alle de år.

Jeg reflekterer dagligt over, hvem jeg står foran og hvad jeg gør og hvordan jeg agerer, uanset om det er en patient, en pårørende, en kollega eller en studerende. Jeg prøver at tage livets inspiration med mig i hvert møde, være åben og smilende, lyttende og omsorgsfuld. Men jeg er også meget bevidst om, hvad jeg ikke ved, og dykker ned i ting, for at få ekstra viden.

Det er vigtigt for mig, at alle omkring mig har det godt. Jeg vil helt klart sige, at de dejlige fagpersoner, jeg har mødt i mine år som studerende og sygeplejerske, har været med til at forme mig til den sygeplejerske jeg er nu. Den største inspiration er og vil altid være Jeanne.

Sygeplejerske Marta Paulsen
(privat foto)

Fortælling 37: Sygeplejen blev min vej

Af Jytte Kure, sygeplejerske

Da jeg som ung skulle vælge en fremtid, havde jeg ingen klar plan. Jeg prøvede kræfter med praktik i Sparekassen, men fandt hurtigt ud af, at det ikke var noget for mig. Til gengæld vakte tre dages erhvervspraktik på Bornholms Centralsygehus i 3. real en interesse, der skulle forme hele mit liv: Jeg blev grebet af sygeplejen.

Efter realeksamen tilbragte jeg fem måneder på Ankerhus Husholdningsskole i Sorø, efterfulgt af otte måneder i huset i Rønne. Min mor havde selv været sygeplejerske – uddannet i maj 1946 på Gentofte Sygehus – men stoppede i faget, da hun blev gift og flyttede til Bornholm. Hun var glad for sit arbejde, men i starten tøvende over for mit ønske om at gå samme vej. Hendes holdning ændrede sig, da hun så mit engagement.

Min søster Lisbeth valgte også at blive sygeplejerske og blev færdiguddannet i 1976 – ligeledes fra Bornholms Centralsygehus.

Jeg selv startede som elev på Københavns Kommunehospital i 1969, men måtte sande, at livet i storbyen ikke var noget for mig. Jeg søgte om at begynde forfra på Bornholm og blev optaget med start på Rødkilde Højskole i august 1970 og selve sygeplejeskolen i januar 1971.

Inden skolestart arbejdede jeg som gangpige på Nexø Sygehus – et lille sygehus med 23 sengepladser. Her fik jeg hurtigt lov til at udføre sygehjælperopgaver. Forstanderinden så noget i mig og gav mig ansvar, hvilket blev et afgørende vendepunkt. Jeg følte mig set og anerkendt – det gjorde en forskel for mit selvbillede og min lyst til at fortsætte. På Rødkilde Højskole fik jeg for første gang en faglig fordybelse i sygeplejen og genfandt min selvtilid. På sygeplejeskolen i Rønne blev jeg hurtigt en fagligt aktiv elev, og min interesse for sygeplejens historie begyndte for alvor at tage form. To markante skikkelser har især sat sig i min erindring: Kirsten Stallknecht og Anna Marie Kjøller.

Jeg mødte Anna Marie Kjøller i 2015 under et besøg på Nexø Museum. Hun havde været sygeplejeelev på Nexø Sygehus i 1944 og senere på Aakirkeby Sygehus. Den 7. maj 1945 – dagen hvor Nexø og Rønne blev bombet af russiske fly – var hun på besøg i Nexø. Her blev hun hurtigt inddraget i arbejdet med at tage imod de sårede. Som elev blev hun sat til at bedøve patienter med ætermaske – en opgave langt ud over det sædvanlige, men nødvendigt under de ekstreme omstændigheder. Hendes historie er gengivet i bogen "Vi talte ikke om det, men vi vidste det" og kan opleves i udstillingen på Nexø Museum.

Vi udviklede et varmt og nært venskab. Anna Marie døde i marts 2021 på vej til Bornholm for at deltage i markeringen af 75-året for russernes tilbagetrækning. Hun døde om bord på færgen kort før ankomsten til Rønne. En stærk og symbolsk afslutning på et liv viet til omsorg. En anden stor oplevelse var bogreceptionen for "Vi talte ikke om det, men vi vidste det" på det nu lukkede Sygeplejemuseum i Kolding. Her deltog jeg sammen med mine døtre, Louise og Ingrid, som begge også er sygeplejersker. Det var en stor ære at blive fotograferet sammen med Kirsten Stallknecht og Anna Marie Kjøller – to kvinder, der har været forbilleder for mange.

I 2024 fejrede jeg mit 50-års jubilæum som sygeplejerske i DSR, Region Hovedstaden. Det var en særlig oplevelse at markere dagen sammen med Lis Bech, en af mine tidligere undervisere, der fejrede 60-års jubilæum samme dag. I dag er vi begge aktive i netværket for seniorsygeplejersker på Bornholm. Når jeg ser tilbage, er jeg taknemmelig for de mange mennesker, oplevelser og historier, som sygeplejen har bragt ind i mit liv.

Sygeplejens historie har været en ledestjerne og en vigtig del af min faglige identitet. Den har mindet mig om, at vi alle står på skuldrene af dem, der kom før os – og at vi selv bærer faget videre til næste generation. **"Livet skal forstås baglæns – og leves forlæns."**

Fortælling 38: Et kald midt i kaos: Sygeplejersken, der ændrede mit liv

Af Nausheen Christoffersen, lektor, sygeplejerske, cand.cur. Sygeplejerskeuddannelsen, Institut for Sygeplejerske- og Ernæringsuddannelser, Københavns Professionshøjskole

I anledning af Sygeplejerskernes Dag, d. 12. maj, vil jeg gerne dele en personlig historie – en fortælling om flere sygeplejersker, som har sat sig dybe spor i mig. Nogle rørte mig. Én skuffede mig. Og én blev årsagen til, at jeg valgte at gå ind i sygeplejefaget.

For ja – hvorfor blev jeg egentlig sygeplejerske? Det var faktisk et kald. Jeg ved godt, det kan lyde som en kliché, men det var det, det var. Første gang jeg fortalte det til mine kollegaer under en frokostpause, grinede en ældre kollega og sagde: "Den har jeg ikke hørt i mange år." Det havde hun måske ret i. Men det ændrer ikke på, at det var sådan, jeg havde det: Jeg blev draget mod faget. Det var ikke planlagt. Jeg havde aldrig som barn drømt om at blive sygeplejerske – heller ikke som ung. Det kom senere. Det kom med en oplevelse, jeg aldrig vil glemme.

Det hele begyndte, da jeg var gravid med min første søn i 2004. Graviditeten forløb fantastisk. Jeg følte mig stærk og sund – nærmest som en "superkvinde". Jeg havde frygtet graviditetsgener, fordi min mor havde døjet med mange under sine egne graviditeter. Men jeg havde det godt. Lige indtil uge 38.

Pludselig ændrede alt sig. Min søn bevægede sig markant mindre. Det var som om, han havde sat sig fast. Jeg blev bekymret og kontaktede min egen læge for at få en ekstra scanning. Hun undersøgte mig grundigt og beroligede mig med, at alt så fint ud. Min uro blev dog ikke mindre.

Den 16. juni gik vandet. Vi ringede til Hvidovre Hospital, hvor jeg havde planlagt at føde. Jeg havde hørt godt om deres familieværelser, hvor partneren kunne overnatte. En bekendt, som er læge, havde anbefalet stedet. Vi boede i Solrød Strand hos min mands bedsteforældre, og min mands onkel – som er pilot – gav os et lift på vej til lufthavnen. Da vi ankom til fødeafdelingen, sad personalet og spiste frokost i konferencelokalet. Vi ventede udenfor. Først efter 10 minutter kom en sygeplejerske ud og tog imod os.

Efter en grundig undersøgelse blev flere sygeplejersker og en læge tilkaldt. Jeg fik besked om, at min søn lå forkert, og at de skulle foretage et akut kejsersnit. Det første, jeg tænkte, var: "Jeg vidste det!" Inde på operationsstuen blev jeg lagt i epiduralbedøvelse. Jeg husker, hvordan sygeplejersken ved min side sagde: "Der er vist én, der er nysgerrig," da jeg forsøgte at følge med. Og da min søn kom til verden, lød det fra fødselslægen: "Sikke store fødder!" Alt så fint ud, blev vi fortalt.

Jeg vågnede op i et observationslokale. Jeg frøs voldsomt, men en sygeplejerske kom med et varmetæppe – en lille, men betydningsfuld gestus. Hun bemærkede med et smil, at min læbestift stadig sad perfekt. Det var en rar bemærkning midt i en ukendt og skrøbelig situation. To dage senere blev vi udskrevet. Men samme aften fik jeg voldsomme smerter i højre side af maven. Vi ringede til Hvidovre, som mente, det var normalt efter et kejsersnit. Da smerterne kun blev værre, kontaktede vi dem igen. Nu blev vi bedt om at ringe 112. Ambulancefolkene nægtede dog at køre mig til Hvidovre – vi boede jo i Region Sjælland og hørte under Roskilde Sygehus. Efter længere diskussion blev jeg modvilligt indlagt i Roskilde.

De fandt en væskeansamling i bughulen, men kunne ikke identificere årsagen til de stærke smerter. En læge sagde: "Vi bliver nødt til at åbne maven og finde ud af, hvad der er galt." De mistænkte blindtarmsbetændelse eller en komplikation fra det foregående kejsersnit – måske var en steril vatrondel efterladt i maven. En bemærkning faldt – lavmælt, men skarp: "Hvidovre er jo også kendt for dårlig hygiejne." Jeg var for smerteplaget til at svare.

Inden operationen skulle jeg på toilettet. Jeg bad en ældre sygeplejerske om hjælp. Hun kiggede mig an og spurgte: "Har du fået lavet kejsersnit?" Jeg nikkede. Så sagde hun: "Hvad ville du gøre, hvis du var hjemme?" Jeg var chokeret. Jeg var jo netop ikke hjemme – jeg var på hospitalet, smerteplaget og skulle til at opereres. Hun troede ikke på min smerte og lod mig være. Det gjorde ondt – både fysisk og psykisk.

Efter operationen vågnede jeg på intensiv med en sød og nærværende sygeplejerske ved min side. Hun præsenterede sig og tilbød mig et glas vand med sugerør. Jeg husker kun svagt hendes stemme, men den beroligede mig. Da jeg blev flyttet til barselsafdelingen, stod den samme ældre sygeplejerske pludselig ved min seng. Hun sagde: "Nå, dér snød du os alle." Jeg forstod ingenting.

Lægen forklarede: Hvis de ikke havde åbnet mig, var jeg død. Min bughule var fyldt med afføring og bakterier – jeg havde bughindebetændelse. De formodede, at min tarm var blevet perforeret under kejsersnittet. Jeg fik anlagt kateter, måtte opgive amning og begyndte en lang behandling med antibiotika og smertestillende.

På afdelingen fik jeg tilknyttet en sygeplejerske ved navn Jane. Hun blev min redning. Hun var nærværende, lyttende og dygtig. Hun mødte mig i øjenhøjde og så mig som menneske. Hun hjalp mig i gang med ernæring, mobilisering og pleje – og vigtigst af alt: Hun hjalp mig med at finde troen på, at jeg kunne komme mig.

Efter 20 dages indlæggelse blev jeg udskrevet. Jeg klagede over forløbet. Og i næsten et år var jeg afhængig af afføringsmidler. Men jeg nægtede at acceptere det som min nye normal. Med kostomlægning og motion kom jeg mig – og to år senere var jeg fri for afføringsmidler.

Når jeg i dag ser tilbage, står Jane klarest i erindringen. Hun var professionel, empatisk og dygtig. Hun ændrede mit syn på, hvad sygepleje kan og bør være. Hun ændrede mit liv. Og i februar 2012 startede jeg selv på sygeplejerskeuddannelsen i Roskilde.

"Det hele begyndte med et kald. Og det kald blev bekræftet – ikke af teorier, men af et menneske i uniform, der så mig, hjalp mig og bar mig igennem det, der var mit livs krise".

Fortælling 39: Fra sømand til sygeplejerske

Af Jannie Farries, sygeplejerskestuderende på 5. semester på Københavns Professionshøjskole

Jeg hedder Jannie, jeg er 36 år gammel og det her er min sygeplejehistorie.

Jeg har villet være mange ting, når jeg blev voksen. Danmarks første kvindelige statsminister, rengøringsassistent, præst, journalist, forsker... I en lang periode, havde jeg også en plan om at bygge et rør til Afrika, så vi kunne dele vores overskydende mad med folk dernede (jeg var 11 år og ambitionerne var høje!).

Så derfor endte jeg med at blive ... sømand.

For barndommens naivitet blev til ungdommens usikkerhed. Jeg luftede idéen om at blive sygeplejerske i gymnasiet, for 16 år siden, men tanken om ansvar for andre mennesker - det var jeg slet ikke klar til. Og så var jeg godt og grundigt træt af at gå i skole. Jeg skulle ud, rettes lidt af i kanten, undersøge verden, og smage på livet, så ad tilfældige omveje, stak jeg til søs, og tog mig sidenhen en styrmandsuddannelse og tilbragte en del år på de syv have.

Men sygeplejen og dens håndværk, det lå altid og ulmede lidt i baghovedet. Jeg modnedes og ligeledes modnedes mine sygeplejerskedrømme.

I 2022 nåede jeg en skillevej, hvor det var tid til at træffe nogle personlige valg. Jeg kunne mærke at tiden var kommet til at søge ind på sygeplejerskeuddannelsen, for at se hvad mavefornemmelsen ville være, hvis jeg gjorde. I første omgang skete der ikke bare det, at jeg kom ind på kvote 1; jeg kom også ind på min førsteprioritet. I årene op til havde jeg nævnt flere gange for venner og familie, at jeg gik og spekulerede på, om det snart var tid til nye græsgange, og da jeg officielt delte mit karriereskifte på Facebook, var gamle skolekammerater, jeg ikke har set i årevis, heller ikke overraskede over nyheden. Jeg er ikke et videre troende menneske, men alligevel virker det nu som om, det altid var skæbnen, at jeg skulle blive sygeplejerske, jeg skulle bare lige blive klar.

Det er en sårbar proces, sådan at gå fra sit kendte fag og speciale, til at starte helt fra bunden (igen). Jeg var en god sømand, jeg kendte mine farvande og mine arbejdsopgaver. Nu sejlede jeg dog pludselig igen på ukendt farvand og skulle lære at navigere der i stedet.

Det har været, og er stadig på mange måder, en dannelsesrejse. Mødet med sygeplejen har gjort mig til et menneske igen. Jeg føler og medføler. Jeg ser mennesket foran mig. Jeg tør lægge en hånd på en skulder og give et kram. Jeg tør give af mig selv. De evner havde jeg ikke i mit gamle virke. Jeg havde tabt medmenneskeligheden et sted i processen. Den selverkendelse har været svær, men dog har det været spændende at genfinde mig selv.

Det afspejler egentlig også, hvad sygepleje er for mig. Det handler om at have både hoved og hjerte med. At flytte sig lidt, hele tiden. At reflektere og handle.

Ser man tilbage på mine drømme fra barndommen, så er der - lige fra sømand til sygepleje - en fællesnævner. Ønsket om at gøre en forskel, efterlade det hele lidt bedre, end hvordan jeg fandt det - at sætte mit eget lille aftryk på samfundet og verden.

Og den progressive tankegang synes jeg egentlig netop er kendetegnet for dansk sygepleje. Vi forsker, vi vidensdeler, vi udfordrer og afprøver evidensen hver eneste dag. Vi er kritiske, men vi er kærlige og samvittighedsfulde på samme tid - både hoved og hjerte er med. Den røde tråd synes jeg, man kan se, lige fra Nightingales tid, til Henderson, til Martinsen og til de sygeplejersker, jeg inspireres af på mit arbejde og min bedste veninde på studiet. De inspirerer mig alle med deres passion, deres nørdede dedikation til deres speciale, deres evne til at gå forrest og handle, men også til at skabe ro. Når jeg er i tvivl ved jeg, at jeg altid kan finde et svar ved at spørge mig selv, hvad de ville gøre.

Jeg "arbejder" på det medicinske sengeafsnit, hvor jeg var i 1. og 2. klinik. Når jeg skriver "arbejder" på den måde, i gåseøjne, er det fordi, jeg føler det mere som et fristed end et arbejde. Hver gang jeg møder ind, mødes jeg med glædelige hilsener. Min kliniske underviser fra afdelingen spørger altid til, hvordan det går på studiet. Hun har altid tid til at reflektere med mig, over de oplevelser, fund og læringer jeg har opdaget siden sidst. Hun er over årene blevet som en mentor; en samtale med hende indgyder altid ro.

Sygeplejerskerne knokler. De har travlt, opgavelisten er lang, men der er altid tid til at inddrage mig, til at lade mig observere, til at lære fra sig og til at snakke om alt og ingenting. Og oversygeplejersken, der med sin blotte tilstedeværelse skaber en atmosfære af ro og struktur omkring sig. Der altid ser sine sygeplejersker - men også ser sine patienter. Hun ser også mig. Jeg er bare en timelønnet studerende "på gulvet", men de tæller mig med i deres fællesskab. Når jeg går gennem de døre, giver de mig følelsen af, at jeg allerede er sygeplejerske.

Et eksempel på hvordan de også inspirerer er min nyligt overståede eksamen. Jeg kæmper med svær eksamensangst, det har jeg gjort i 15 år. Denne gang, til den mundtlige eksamen, forsøgte jeg mig med en ny strategi, som jeg fortalte underviser og censor om på forhånd, da eksaminationen begyndte.

Min case handlede om en indlagt, kritisk syg patient, hvis sygepleje jeg skulle varetage. Jeg fortalte underviser og censor, at jeg nok kom til at lukke øjnene en del eller kigge væk, fordi jeg "besøgte" patienten i mit hoved. Jeg var ikke i et eksamenslokale, jeg var ved hendes sygeseng. I mit hoved, visualiserede jeg én af stuerne fra sengeafdelingen, hvor jeg arbejder. Jeg kunne mærke dynen, lugte rummet, jeg vidste hvor medicinrummet var og i hvilken lomme, jeg havde min saks. For lige der, ved patientens side, der forsvinder eksamensangsten. Her, på mit fristed, mit "arbejde", der er jeg blevet formet af praksis og af teori fra de forgangne semestre. Af inspirerende sygepleje, af medmenneskelighed, af viden, erfaring og kærlighed. Når jeg lader dette lede mig, som var det Nightingales lampe, forsvinder tvivlen og angsten.

Det endte med at være den bedste eksamensoplevelse, jeg nogensinde har haft. Efterfølgende roste censor mig for min strategi, hun sagde, at det var som om, man nærmest blev draget med ind på stuen til min patient og mig, man kunne mærke at det var der, jeg var. Jeg sad selv mundlam af den intensitet, min strategi havde haft. Hvor stærk en drivkraft inspirationen fra min arbejdsplads, mit fristed, var. Til den eksamen var den tyngende angst næsten væk. Der var kun drivkraften fra de fantastiske rollemodeller, jeg havde visualiseret for mit indre blik. De har stor indflydelse på den sygeplejerske, jeg er godt på vej til at blive - en sygeplejerske, jeg selv bliver lidt mere stolt af, hver dag. Hun er inspireret af mennesker, og hun er inspireret af historiens og hverdagens sygeplejersker.

Fortælling 40: Sygeplejens innovationskraft: Når mod og idéer former fremtiden

Af Linn Sønderby, sygeplejerske, underviser og konsulent

Sygeplejen er i konstant forandring. Rundt om i verden arbejder sygeplejersker på forskelligartede måder, formet af kultur, demografi og lokale behov. I Dubai er sygeplejen præget af en mangfoldig befolkning og et globalt sundhedsperspektiv, mens Danmark har sine egne unikke traditioner og udfordringer. Men én ting er fælles: Behovet for innovation.

Efterhånden som Danmarks befolkningssammensætning og kultur ændrer sig, opstår der et stigende behov for nye løsninger og måder at samarbejde på. I min hverdag som undervisende sygeplejerske møder jeg sygeplejersker, medarbejdere og studerende, der finder det både udfordrende og meningsfuldt at være med til at ændre praksis. Det kræver mod at tage fat på de problemer, man observerer, og omsætte dem til konkrete løsninger. Derfor er det så vigtigt at hylde de sygeplejersker og studerende, der tør tænke nyt og handle.

Et strålende eksempel på denne innovationskraft er CHC-case-konkurrencen, som jeg sammen med Marianne Munksgaard har udviklet. CHC står for Copenhagen Honours College og er et talentprogram på bl.a. Sygeplejerskeuddannelsen på Københavns Professionshøjskole. I denne 24-timers konkurrence får sygeplejerskestuderende fra CHC-programmet mulighed for at dykke ned i en reel problemstilling fra praksis og udvikle innovative løsninger. Gennem de fem gange, vi har afholdt konkurrencen, har vi set studerende kaste sig ud i komplekse udfordringer med en imponerende dedikation.

For mange er det en hård, til tider angstprovokerende oplevelse – især når de skal præsentere deres idéer foran 70 mennesker og blive bedømt. Alligevel formår de hver gang at levere kreative, praksisnære løsninger, der vidner om både faglig dygtighed og personligt mod.

Jeg vil gerne sende en stor tak og hyldest til alle de studerende, der har deltaget i CHC-case-konkurrencen. Deres indsats er et bevis på, at sygeplejen ikke kun handler om omsorg, men også om at tænke fremad og skabe forandring. Ved at lade os inspirere af globale perspektiver og turde tage nye veje kan vi sammen forme en fremtid, hvor sygeplejen fortsætter med at udvikle sig til gavn for både patienter og fagfolk.

Studerende fra CHC har indleveret flere resumeer af '[Unikke BA-projekter](#)' som kan læses på Sygeplejevidenskab.dk -se efter CHC-stemplet i vignetten.

Fortælling 41: Sådan en sygeplejerske vil jeg også være

Af Nina Bine, sygeplejerske uddannet i 1995

Modige, ansvarsfulde, ordentlige, faglige, nænsomme og medmenneskelige sygeplejersker har været mine rollemodeller og dem, jeg beundrede allermost.

Gennem min karriere, snart 30 år, har jeg mødt mange sygeplejersker – kollegaer og ledere – som har efterladt et dybt indtryk på mig. Når jeg tænker på dem, smelter deres ansigter og navne (desværre husker jeg ikke alle navne i dag) sammen i et billede, der rummer det mest ægte og stærke, vores fag har at byde på: Mod, stor medmenneskelighed og en høj faglighed.

Der var hende, der tog min hånd på min allerførste nattevagt og lærte mig, at stilheden på en afdeling ikke er tom – den er fuld af ansvar. Hun viste mig, hvordan man kan være rolig, selv når hjertet banker hurtigt af usikkerhed. Hun sagde ikke meget, men hendes blik fortalte mig: Du klarer det. Jeg står bag dig - du kan godt.

Som ny på den lille føde- og barselsgang med måske 3-5 fødsler på en nat og måske 6 barslende kvinder og en kirurgisk gang med 14 patienter var der meget at tage ansvar for. Eller som sygeplejerske om natten på nefrologisk afdeling med 32 patienter i sengene, oplevede jeg også et kæmpe ansvar, jeg voksede af dem, som troede på mig og havde tillid til mig. TAK for jer.

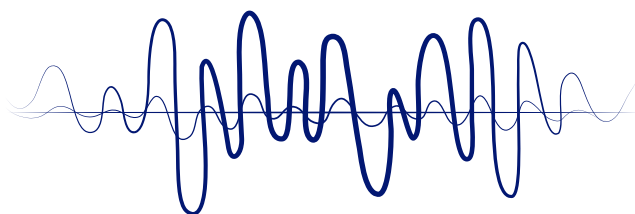
Der var den erfarne sygeplejerske, som gang på gang turde sige det, ingen andre sagde højt – til læger, ledere, til patienter og deres pårørende. Med en nænsom ærlighed og autenticitet. Dem har jeg mødt flere af. TAK for jer.

Og der var dem, der bar sorgen med patienternes pårørende, med stor professionalisme og medmenneskelighed TAK for jer.

Fælles for alle de sygeplejersker er en indre styrke. Et mod, der ikke handler om at være frygtløs, men om også at handle, selv når man er bange. En medmenneskelighed, der ikke bare mærkes, men ses i hver lille handling – en hånd på skulderen, et blik, en ekstra stol til en pårørende. Og en faglig sikkerhed, der aldrig handler om at vide bedst, men om at være bedst forberedt.

De har ikke blot været kolleger. De har været rollemodeller. Lys i mørke nætter og støtte i svære situationer. Stemmer, jeg hører i mit indre, når jeg selv står i svære situationer. Hver især har de sat et præg på den sygeplejerske, jeg er i dag. Og jeg håber, at jeg – bare en gang imellem – kan være det samme for en anden, som de har været for mig, for da jeg mødte dem i min karriere, tænkte jeg altid:

“Sådan en sygeplejerske vil jeg også være”.

Fortælling 42: Min vej og mine rollemodeller i sygeplejen

Af Birgitte Lerbæk, sygeplejerske og seniorforsker

Enhed for Psykiatrisk Forskning, Psykiatrien, Aalborg Universitetshospital

Min vej til at blive sygeplejerske var snørklet og det var på ingen måde plan A. At jeg er endt, der hvor jeg er, er der flere årsager til. En væsentlig årsag er uden tvivl de rollemodeller inden for faget, som jeg har mødt på min vej.

Efter endt gymnasietid og med en sproglig studentereksamen i bagagen, var jeg sikker på, at jeg skulle læse sprog på universitetet. Mine favoritter var engelsk og spansk, og min vej gik derfor via sprogskole i det sydlige Spanien til studiestart på International Erhvervskommunikation på SDU med spansk og engelsk i fokus. Det holdt dog hårdt og i pausen mellem 1. og 2. semester besluttede jeg, at jeg skulle noget andet.

Jeg havde derefter et år eller halvandet, hvor jeg arbejdede forskellige steder bl.a. som stuepige og tjener på Hindsgavl Slot, i kassen og kundeservice i Kvickly og som ufaglært på et plejehjem i Middelfart. Netop sidstnævnte blev starten på min vej til at blive sygeplejerske. Det var der jeg mødte de første rollemodeller indenfor faget. De fik mig tilbage på (uddannelses-)sporet og jeg fik en fornyet tro på, at jeg nok skulle blive til noget på trods af, at mit valg i første omgang viste sig ikke at være det rigtige for mig.

I første omgang valgte jeg dog uddannelsen til Social- og Sundhedsassistent. Det føltes på mange måder som det rigtige valg for mig. Under den uddannelse mødte jeg også psykiatrien for første gang. Det var i en praktik på en retspsykiatrisk afdeling i Middelfart, og det var et møde med praksis, der gjorde så stort indtryk på mig, at jeg siden har haft svært ved at slippe psykiatrien igen.

I dette forløb mødte jeg også særlige faglige rollemodeller - både social- og sundhedsassistenter og sygeplejersker - som med deres stærke fagligheder og engagement i mig som elev, styrkede min interesse for faget.

Efter endt uddannelse endte jeg hurtigt i job i psykiatrien. Først på en boform i socialpsykiatrien og senere på en psykiatrisk afdeling. I denne periode af mit liv mødte jeg flere sygeplejersker, som blev særlige for mig og for mine valg fremadrettet. Nogle var gode kolleger og andre blev nære venner. Det var også en periode, hvor jeg ikke var så meget i tvivl om specialet - men jeg manglede noget. Både mere viden og muligheder for videre karriere. Derfor besluttede jeg, at jeg ville læse til sygeplejerske.

Også på sygeplejerskeuddannelsen mødte jeg særlige rollemodeller. De var undervisere på hver deres måde og brændte igennem med deres engagement i faget. De inspirerede på hver deres måde til fordybelse i læring og til at yde sit bedste igennem uddannelsen. Det fik mig til at vokse.

Efter endt uddannelse ventede et lidt turbulent år. På det tidspunkt var de faste stillinger knappe og ansættelse i forskellige vikariater var svært for mig at håndtere. Efter en kort ansættelse på en organkirurgisk afdeling, som endte med kaos og en følelse af komplet utilstrækkelighed, søgte jeg tilbage til psykiatrien.

Allerede året efter besluttede jeg, at jeg ville læse videre og startede på den Sundhedsfaglige kandidatuddannelse på SDU. Det har jeg aldrig fortrudt. Også der mødte jeg mennesker, der inspirerede mig til at ville og kunne mere. Flere af dem var sygeplejersker.

Efter endt kandidatuddannelse havde jeg fået mod på mere, men følte mig fastlåst i et rum imellem praksis og det mere akademiske arbejde. Derfor opsøgte jeg karrierevejledning hos endnu en betydningsfuld rollemodel, som havde været underviser på uddannelsen. Det mentorskab jeg endte med at få i den periode, har været karrieredefinerende for mig. Jeg fik mulighed for at arbejde med forskelligt projektarbejde og lærte i den periode mange forskellige ting i det akademiske felt. På vejen imod at blive ph.d. studerende fik jeg mulighed for at indgå i et netværk for forskerspirer. Vi var på meget forskellige stadier og jeg var helt grøn. Det var et miljø, hvor der var højt til loftet, men hvor det faglige niveau også var højt. Det inspirerede mig.

Jeg er nu selv endt et sted, hvor jeg med ydmyghed håber, at jeg kan være med til at inspirere og engagere andre på deres vej mod og i sygeplejefaget. Jeg har også nu sygeplejersker i mit netværk, i både ind- og udland, som inspirerer mig. Sådan vil det altid være og jeg tror på, at rollemodellerne på mange måder har været afgørende for min vej.

Min historie om min vej til at blive sygeplejerske og min karriere er et eksempel på, hvordan betydningsfulde rollemodeller kan dukke op på forskellig vis og på hver deres måder kan inspirere og skubbe en i den rigtige retning. Det vigtigste er måske nok, at man er åben overfor deres input.

Ingen af mine rollemodeller er nævnt med navn, men det betyder ikke noget for deres betydning for min vej ind i sygeplejen. De har betydet mere end de selv aner.

